

БОРБА®

Честито Рождество!

† Софийски Митрополит
ИННОКЕНТИЙ
Наместник-Председател
на Светия Синод

† Софийски Митрополит **ИННОКЕНТИЙ**

Наместник-Председател на Светия Синод

*“Благослови Венец лета
благости Твоя, Господи”*

Възлюбени чеда на светата ни Църква,
Измина още една година от земния ни живот. С раждането си ние излизаме в полето на живота, но не само да съществуваме, а в съзнателните си години и творчески да се трудим (Бит. 2:15), непрестанно да се усъвършенстваме (Мат. 5:48), да сеем доброплодно, защото по думите на апостола “каквото посее човек, това и ще пожъне” (Гал. 6:7).

През изтеклата 2002 година всеки от нас е изобразил и посял още по една леха от целината на своето земно битие. Честити са тези, които в края на годината се радват на златокласна жътва. Нека да се наслаждават от богатите плодове на доброжелателния си труд и с насърчение да го продължат през настъпващото новолетие. Онези пък, които са пропуснали благоприятни дни за добър посев, в съзнание за безгрижието си да влезнат в новата година с блага воля за похвални дела, та и те да изпитат радост от плодовете на усърдието си.

Пропуснатият добър посев в миналото трябва от всички да бъде попълнен в бъдещето за обилна жътва на благи плодове за духовен възход, лично благополучие, благороден принос в обществена полза и мирно житие.

На границата на времето между старата и новата година, с отворен поглед към миналото, като благодарим на Господа, “Отец на милосърдието и Бог на всяка утеха” (2 Кор. 1:13), за получените от Него благоденствия през изтеклата година, съгласно думите на Псалмопевица: “Милостите (Твои), Господи, вечно ще възпявам” (Пс. 88:1), с взор към бъдещето, да Го молим, както ни приканва св. Църква, да благослови със своята благост настъпването и продължението на новолетието, да благослови нашите старания за добър посев, да пожънем добри плодове за земно благополучие и душевно спасение.

Светлината ни да бъде отражение от блясъка на Рождественската звезда, която насочва към Слънцето на правдата Христос Бог наш” (Тропар на Сретение), Когато ангелското войнство тържествено възпя в светата нощ, от която води началото си сегашното лятоброене: “Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение!” (Лука 2:14). Да прославяме Бога с вяра, понеже “без вяра не е възможно да се угоди Богу” (Евр. 11:6), с вяра, която действа чрез любов (Гал. 5:6) и се проявява в добри дела, “защото както тялото без дух е мъртво, тъй и вярата без дела е мъртва” (Иак. 2:26). Да даваме всемирен принос в свещеното дело за запазване на мира в света и изкореняването на тероризма, като залог за съхраняването на живота на хората, за всеотдаен духовен и материален възход и благоденствие. С честен труд да добиваме полезни блага за себе си и за обществото, за благоуспяване на скъпото ни Отечество и на младата ни демокрация! Нека да се стремим, по думите на св. апостол Павел, да угаждаме на Бога във всичко, принасяйки плод във всяко добро дело (Кол. 1:10). Да бъдем предани чеда на св. ни Църква, да следваме нейните грижовни наставления; да усърдстваме в труда, както ни учи Господ Исус Христос (Еф. 4:28).

На прага на Новата 2003 година, като се призоваваме с песента на Псалмопевица: “Прийдете возрадуемся Господеви, воскликнем Богу, Сласителю нашему!” (Пс. 94:1), да изпълним и поръката на Апостола: “Гледайте, колко внимателно трябва да постъпвате: не като неразумни, а като мъдри, като скъпите времето” (Еф. 5:15) и “да живеем целомъдрено, праведно и благочестиво” (Тит. 2:12).

Отчески ви поздравяваме, скъпи духовни чеда, и молитвено пожелаваме настъпващата година да бъде увенчана с Божията благост, благословена за Църквата, щастлива за народа ни, мирна за света, честита за всички!

“Благодатта на Господа Исуса Христа да бъде с вас, и любовта ми с вас ви в Христа Исуса. Амин.” (1 Кор. 16:23-24)

Честита и благословена Новата 2003 година!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 52, брой 1

Книжка сто четиридесетъ и пета

Януари 2003

Приветствие на Българския националенъ фронтъ (Инк.) по случай Свѣтлитъ Христови празници и 2003 година

Драги събдеиници, съмишленици и симпатизанти,

Отшумѣ XXVIII редовенъ двугодишенъ конгресъ на БНФ, Инк., проведенъ въ Чикаго, САЩ, презъ месецъ юни 2002 година.

Вземитъ на него решения за активизиране дейността на организацията въ България и включване въ борбитъ на народа за по-добъръ социаленъ и икономически животъ сж вече реалностъ. Осъществени сж и продължаватъ да се осъществяватъ контакти съ граждански организации (сдружения, клубове, съюзи и политически сили). Осъществени сж контакти съ парламентарно представенитъ партии. Водятъ се разговори и съ тѣзи партии, които нѣматъ парламентарно представителство. Консултиратъ се експерти съ високъ професионаленъ опитъ и голѣмъ интелектуаленъ потенциалъ за евентуалното имъ включване въ помощъ на институциитъ. Срециитъ съ хората сж ежедневни и тѣ най-вече опредѣлятъ посоката ни за действие въ защита днесъ и утре на тѣхнитъ интереси.

Българската политическа емиграция, членуваща въ БНФ, Инк., презъ повече отъ петдесетгодишното си съществуване, заедно съ българския народъ е водила борба за освобождаването му отъ тоталитарно-комунистическия гнетъ въ България, наложенъ съ чужди щикове. Днесъ то е минало! За да не се върне утре, е необходимо да проявимъ политическа мъдростъ за единение въ името на националнитъ интереси на България, въ името на спокойния, миренъ и градивенъ трудъ на българския народъ въ името на България.

Ние отправяме призивъ къмъ всички родолюбиви национално отговорни българи да помогнатъ на Родината. *“Ученийъ съ ума, богатийъ съ паритъ, сиромашъ съ труда.”*

Съ вѣра въ бъдещето на България, скъпни братя и сестри!

Честити свѣтли Христови празници!

Мирна и успѣшна 2003 година!

Председателство на БНФ, Инк.:

Ал. Дървогѣлски — председателъ

Г. Спасовъ — зам.-председателъ

Й. Ганчовски — секретаръ

Весела Коледа и успѣшна 2003 година!

Д-ръ Дочевъ въ разговоръ съ Гошо Спасовъ, Шуменъ

На всички приятели,
съмишленици и симпатизанти
Честито Рождество Христово!
Честита 2003 година!

За бждещето на прекрасното
ни Отечество България!

За утвърждаване на социална-
та справедливостъ въ Родина-
та ни!

На България да отдадемъ сили,
знания и умѣния!

Бждете здрави и гълголѣтни!
Вашъ Иванъ Дочевъ

До
почетния председателъ на БДФ, Инк.
Д-р Иванъ Дочевъ
Шуменъ – България

Уважаеми г-ръ Дочевъ,
Съ пожелание за здраве и гълголѣтие Ви честитимъ 97-я рожденъ день.
Да следваме Вашия пжтъ на борбата за независима, единна, демократична и
социално справедлива България – това ще бжде нашиятъ гаръ за гълголѣмата годишни-
на.

Не се плашимъ от трудноститѣ! Ще победимъ!
За България!

ЦУС на БНФ, Инк.
Представителство въ България
Списание “Борба”

**Редакционниятъ комитетъ на сп. “Борба” честити на всички свои читатели
Рождество Христово и 2003 година,**
като имъ пожелава здраве, успѣхъ въ начинанията и гълголѣтие.

България е една и ние сме нейни чеда. Да я обичаме, както я обича нашиятъ
емигрантъ г-н М. Мушмовъ отъ Монтичело, Илинойсъ, САЩ, който въ едно
отъ стихотворенията си – “На Нея”, пише:

**Въ гърдитѣ ми мѣсто за друга нѣма,
за Тебъ живѣя и зова деня,
когато пакъ щастливи ще сме двама,
Родино мила, бащина земя!**

По молба на Представителството на Българския национален фронт, Инк. в България през септември 2002 г. бяха приети - от министър-председателя на Република България Негово Величество цар Симеон II Сакскобургготски - председателят и зам.-председателят на БНФ, Инк. господата Ал. Дърводџлски и Г. Спасовъ.

Разговорът премина в дух на сърдечност.

Представителитѣ на БНФ, Инк. запознаха премиера с вижданията си за разрешаване на проблеми и въпроси, свързани с изпълнение на правителствената програма. В края на срещата тѣ изразиха готовност да приобщят усилията си за нейното осъществяване.

НАТО – програма за действие

Със поканата за членство в НАТО България направи първата крачка за интегриране към Обединена Европа. Това означава, от една страна, политическа и икономическа предпоставка за сигурност, а от друга – огромни усилия, насочени към измѣняне на акценти и приоритети, които ще ни дадат възможност за пълноправно членство в Алианс през 2004 г. и в Европейския съюз през 2006-2007 г. Но дали съ поканата се слава край на едно начало, поставено преди дванадесет години, или начало на един завършек, е въпрос на поглед от различен ъгъл върху изискванията, нуждитѣ на момента. А може би това ще бъде едно ново начало, извикано на живот от динамиката на времето. Въпроси, на които бъдещето ще даде отговор.

Наивно ще бъде да очакваме, че съ факта на поканата за членство в НАТО се решава глобално въпросът съ националната ни сигурност (въ най-общ смисъл) – на съдържанието, което се влага в това понятие (политическа, икономическа, социална, демографска, екологична, на последно мѣсто военна, а защо не и въпроси, свързани с търговията съ жива плът, разврат въ най-уродливата му форма, напускане от страната на десетки хиляди млади хора и др.). Тук въ никакъв случай не трѣбва да стои встрани от погледа ни и въпросът за организираната престѣпност, за ширещата се престѣпност срещу личността, за корупцията, за наркотрафика и наркоупотребата. Това сж все въпроси, свързани пряко или косвено съ основното – за да има България.

Наивно ще бъде и да очакваме, че чуждитѣ инвестиции ще потекат веднага и рогът на изобилието ще се изсипе над България.

За да имаме движение напред, сж необходими реални предпоставки, а не несъобразени съ възможноститѣ ни обещания, необвързани съ обезпечение въ смисъл на еквивалент за евентуално претърпѣни вреди и загуби.

На първо мѣсто е необходимъ “новъ прочит” на българскитѣ закони, измѣнението им, отговарящо на европейското, на основата на днесъ действащата конституция. Тѣзи закони промѣни трѣбва да бъдат ясни и категорични, недопускащи възможността за неизпълнението им съ двупосочно тълкуване. Тѣ трѣбва да върнат загубената вътра на българитѣ въ възможноститѣ държавата да защитава достойнството, имота, честта и живота им от посегателствата на организираната престѣпност и от административнитѣ и монополни своеволия. Тѣ трѣбва да създадат здравъ инвестиционен климат за чуждитѣ инвеститори, гарантиращъ свободното движение на капиталитѣ им и сигурност, че тѣ нѣма да бъдат поставени да определят поведението си въ зависимост от фактори, нерегламентирани от законитѣ. Въ сжщото време законитѣ промѣни трѣбва да отстранят от законитѣ онези текстове (членове и параграфи), които блокират действията на предприемчивитѣ българи въ усилията им да изградят срѣдни и малки предприятия. Това е огромна законодателна дейност, без извършването на която е невъзможно пълноценно партньорство въ която и да било област и най-малкото съ НАТО.

Добре трѣбва да помислят тѣзи, въ чието рѣце сж съдбинитѣ на държавата и народа. Ако тѣ действително имат чувството за национална отговорност предъ бъдещето на България като член на НАТО и ЕС, мѣсто за колебание, откъде да се започне, нѣма.

БОРБА

Роголюбие

Със свалени шапки пред легионера, антикомуниста и демократа ИЛИЯ МИНЕВ

На 9 декември 2002 г. в градинката на ул. "Черни връх" и бул. "Евлоги Георгиев" бе открит паметник-барелеф на големия българин, легионера ИЛИЯ МИНЕВ, борец против комунизма и радетел за национално единство и социално справедлива България.

На тържеството бяха поканени и присъстваха председатели на национално-патриотични организации, бивши и настоящи депутати, научни работници, професори и групи граждани. Присъстваха народните представители Тошо Пейков, Весела Драганова и Лъчезар Тошев, председателят на КТ "Подкрепа" Константин Тренчев, зам.-председателят на БНФ, Инк. – САЩ, Гошо Спасов и много негови съдейници и почитатели.

Слово прочете г-н Дянко Марков – организационен секретар на Съюз "Истина".

Присъстващите се взривиха от възторг, когато пристигна председателят на Министерския съвет Негово Величество цар Симеон II Сакскобургготски. След прочетената молитва ТОЙ, ЦАРЯТ, свали плащеницата от паметника и с няколко силни думи го обяви за открит.

Откриването на паметника на Илия Минев от Негово Величество цар Симеон II е израз на Височайшата Му почит към всички, сложили живота си пред Олтара на Отецеството.

БОРБА

Слово на Дянко Марков – организационен секретар на Съюз "Истина", при откриването

Българи!

Сред чудатия сериал от дребнавости, злина и позор, който съпътства всекидневие ни, днес присъстваме на един акт, който възкресява вярата ни в моралните качества на нашия народ, възкресява надеждата ни за бъдещето на Отецеството. В столицата се открива паметник на легионера, антикомуниста Илия Минев!

Дължим това дело на достойната упоритост на няколко души, пожелали да останат безименни пред делата на големия българин.

Илия Минев още приживе си издигна нематериален паметник с безподобния пример на стоицизъм, на непоколебима нравствена устойчивост в противостоятелното му срещу комунистическия терор. Без организация, без материални средства, в изолация от хората, от света, три десетилетия зад решетките – той стана олицетворение на принципа за оцеляване – физическо и духовно, в човекомелачката на комунистическата преизподня: **Не бой се, не вярвай, не се моли!**

Можеха да го убият. Можеха сто пъти да го унищожат физически. Но потенциалните му убийци добре разбираха, че мъртвият Минев ще им бъде по-страшен враг с неподлежащия на унищожение духовен лик, със самоотвержения пример – до смърт срещу терора и насилията на нечовеците.

Затуй се мъчеха по всички възможни начини и с всякакви средства да го пречупят. Три десетилетия зад решетките и телените мрежи в империята на злото. Не успяха. Победи ги той. И доказа правотата на неизменната си вяра: че в борбата срещу безчовечността **човекът** може и трябва да победи!

Доживя прелома: рухването на сатанинската империя, "студената зора" на демократичната ера. Но българската "демокрация" отхвърли словото и делото на легионера, антикомуниста, българина, човека Илия Минев. На първия пламтящ от вяра и възторг свободен митинг – 18 ноември 1989 г., той бе грубо изтласкан от трибуната, за да се пъчат на нея като "победители на комунизма" излюпените в полога на Шесто управление на ДС "дисиденти" и "супердемократи". А словото на истинския едноличен победител на комунизма, Илия Минев, остана пак "зад решетките".

Така до смъртта си Минев стоя във от играта, самотен и беден, но не и във от борбата. В обстановката на развихрена престъпност, национално самооплюване и дезертьорство, на ненаситна алчност от страна на безброя смукалници, впили се в изсушената и изтерзана гръд на общата ни майка България, Минев посвети остатъка от мъченическия си живот на борбата за **чиста и свята демокрация**: срещу леещите крокодилски сълзи за "правата" на престъпниците – той – за правата на жертвите им; срещу национално безотговорните и нихилистите – за национално жертвоготовните и достойните; срещу раззиналата паст на "демократично" насърчавания Франкенщайн – пещерния капитализъм – за социална правда и грижа за бедните и изнемогващите.

Не го оцениха. Не чува словото му, не го съзряха дори. Край него шестваше кавалкадата на доскорошните венцехвалители на комунистическата тирания, минали в демократични коловози, обкичвани с най-високите държавни ордени и отличия, плуващи в материално благополучие. Той не попадна сред тях. Той не можеше и не биваше да попадне сред тях. Това е най-голямото отличие, което, без да искат, властниците му отредиха.

Днес ние, оцелелите от бурята, му откриваме паметник.

Той няма нужда от него. Паметникът му е нужен нам и на идващите след нас, за да ни напомня стоическия завет, който Илия Минев въплъти до сетния миг на мъченическия си живот:

Не бой се! Не вярвай! Не се моли!
Действай, бори се

**за национално достойнство,
за социална правда,
за България!**

Критично

Димитрина Нанева

Повече от 12 години България изкачва превала на свободата и демокрацията – този превал, който за обикновения българин днес има само едно измерение: добра работа и голям самун. Едва ли вече някой си спомня за първите митинги в края на 1989 г. и лозунгите им – много от участващите в тях напуснаха страната; други не издържаха на “новата икономика” – липсата на пари за лекарства, топливо за зимата и сносна храна преждевременно ги отнесе в гроба; трети, вперили поглед в земята, се вълнуват единствено от мисълта за оцеляването си – собственото и на семействата им. Защото ако те не оцелеят, няма да оцелее и България... Факт е, че няма друга европейска страна в началото на XXI в., която да губи толкова бързо населението си – само през 1999 г. то е намаляло със 150 хиляди, през 2000 г. – с 220 хиляди души.... И то без война, без пандемии или други масови бедствия – освен едно: **българския преход към демокрация.**

Европейският съюз (ЕС) или съюзът от държави, който за средния българин означава “благоденствие, сигурност, свобода”, днес изгражда политико-идеологическите основи на обществата си от позициите на “модерния социален конфликт” (“Модерният социален конфликт” – авт. Р. Дарендорф, С., 1989 г. – това е “антагонизъм между полагаеми се права и предлагане, политика и икономика, граждански права и икономически растеж” – с. 7). Маркар създателят на тази теория – немският либерал Ралф Дарендорф, да отбелязва, че “това винаги е конфликт между нуждаещите се и задоволените групи”, то на прага между двете хилядолетия и той допълва, че социалната база на конфликта, както и структурите на партиите, които го представляват, е станала много неясна или просто се е размила. Самата либерална теория определя този исторически момент като гаранция за жизнените шансове, широко предлагане на възможности за избор на обикновения човек и разгръщане на “свързващата сила на една дълбока култура без фундаменталистки претенции”.

Годините след Втората световна война – планът “Маршал”, създаването на т.нар. социалдемократически консенсус и “социалната държава” през 70-те години на XX в., равномерното политическо развитие на тези европейски държави са всред основните предпоставки за съществуващите днес в

Модерният социален конфликт в България (В началото на XXI век)

ЕС благоденствие и демокрация. Неща, които не са само добро пожелание за родината ни и за останалите държави от “източноевропейския блок”, но с течение на времето се превръщат с непостижимостта си в сигурни бариери пред изпълнението на паневропейския проект. 12 години нито една държава – бивш член на “източноевропейския блок”, не получава доверие за присъединяване към ЕС, нито една държава не постига стандарт на живот на среднестатистическия европейски гражданин. **Обстановката, която определено създава смут и безпокойство, води до поява на екстремистки течения и движения, разпалва ксенофобия и расизъм, обуславя принудителната емиграция и високата смъртност в “другата Европа”.**

Повече или по-малко наложителните модели на преход в бившите социалистически страни работят с различна степен на успешност. Безспорно е обаче, че в България преходът към “трите стълба на свободата – конституционната държава, пазарната икономика и гражданското общество” протича най-трудно и бавно. И ако въпросите на конституционността и парламентаризма получават решението си чрез своеобразно “декретиране” отгоре, та дори и чрез преписване на устава и закони, създадени в други европейски практики, то осъществяването на останалите два елемента на либералната политическа теория в българското общество – **пазарната икономика и гражданското общество**, са преди всичко плод на собствени усилия и възможности. Разбира се, “декретирането” на конституционната държава, т.е. приемане на нова Конституция, гарантираща пълния обем граждански права на всички членове на обществото, свободни и чести парламентарни избори, плурализъм, многопартийна система и т.н., са позиции, които разчитат на определено равнище на обществена зрелост и съзнателност. Дали в България те са налице, пролича през февруари 2002 г. от отказа на жителите на ромския квартал “Столипиново”, Пловдив, да плащат сметките си за ток, за разлика от другите български граждани с високо чувство за отговорност! **Така още веднъж става ясно, че изпълнението на гражданските задължения не следва пряко от отдадените граждански права и че подчинението и равенството пред закона на всички граждани – “първата дефиниция на гражданството”, у нас все още се разбира превратно...**

Създаването в България на модерно, отворено общество, т.е. общество, което удовлетворява изискванията на свободата, има за цел решаването на три групи въпроси. **Първата група** включва правилата (политически и икономически) за управление на държавата, **втората** посочва начините за контрол над управляващите от управляваните за удовлетворяване на очакванията и потребностите им, а **третата** се отнася до възможностите гражданското общество да бъде носител на инициативи и коректив на провежданата политика. Непосредствен социално-политически резултат от тези изисквания в проекция е “нивелирано общество на средната класа”; впоследствие либералният модел предвижда нова степен – общество за избори на “социални решения”. “Проучването на общественото мнение идва на мястото на идеологиите”, а “политиката се редуцира до конкуренция на гласовете”; тук липсват организациите на груповата солидарност – класите, а и социалната необходимост. **Основата на демократичната класова борба е организацията, а методът ѝ се нарича консенсус. Модерното отворено общество рядко е свидетел на конфликти – ако ги има, целта им е преразпределение, а не пълнота на притежанието... Такива са основните характеристики на социално-политическия проект, който България трябва да осъществи вече като член на ЕС.**

Изходни позиции

Всъщност за втори пореден път в течение на близо 60 години на родината ни ѝ предстои в съкратени срокове да премине исторически етап, който в западноевропейските страни е траел с десетилетия. Освен това приключилият етап на т.нар. социалистически експеримент и днешният – на преход към демокрация, се ръководят от коренно противоположни икономически доктрини, независимо че съществува и определение за социализма като “второразряден път към модерния свят”. Поради това икономиката и политиката на държавата се преустройват мъчително и бавно.

От друга страна, модерният свят – светът на новото хилядолетие, налага нови канони за осъществяване на промяна в развитието на дадено общество. Днес, както посочва Р. Дарендорф, “политическите партии, изборите и парламентът правят възможни конфликтите без революция”, промяна без революция. Сигурно и затова осъществената в България промяна получи символичното определение “нежна революция”. Тя обаче изгради за обикновения българин една твърде груба действителност. Т.нар. демократически минимум, предполагащ “въвеждане на мненията и интересите на народа в по-

литическата система и контрол на властващите и тяхното управление” успява да се осъществи в България едва в първата си част. **Може би защото за категорията държави “втора ръка” на Европа, където т.нар. социализъм вилнееше 45 години, по-пригоден е подходът на американския социолог С. Липсет за осъществяване на успешен преход към демокрация – колкото по-състоятелна е една нация, толкова по-големи са шансовете на демокрацията.**

Модерният свят, разбира се, също има и своите конфликти. Сигурно модерните конфликти няма да отминат и България в по-далечно бъдеще. Днес въпросът е дали обаче в този исторически момент на страната няма да се наложи успоредно със задачите на прехода към демокрация да се справя и с тях, освен със собствените си. Вариант твърде възможен предвид засилените процеси на глобализация в световен мащаб. Поради това внимание предизвиква теорията на американския изследовател Д. Бел за постиндустриалното общество (1973 г.), която разглежда социално отношението “значителен икономически растеж и трайна безработица”. Днес 5% безработица в “постиндустриалните общества” се смята за нормална, а 10% – за приемлива нейна граница; трайната бедност (хора, които намират работа, но остават бедни) се смята за американския противовес на европейската трайна безработица. В случая това, което засяга България, е въпросът (засега без отговор!) – след като модерният свят приема като норма тези величини, какви са възможностите ни като икономика и общество да се вместим в тези предначертания или по принцип ще останем, образно казано, “извън борда” на модела завинаги? Защото този т.нар. “казино-капитализъм” (термин на Сюзън Стрейндж) е показателен: дори дългогодишната демокрация поставя за кой ли пореден път въпроса за хомогенността на обществото – макар и през XXI век тя се очертава като неосъществима, а какво остава за държава като нашата, която решава още проблемите на прехода си към демокрация!

Конфликтите в България

В епохата на демокрацията българското общество навлезе от позициите на една измислена “еднородност” – безпроблемните “дружески отношения” между работници, селяни и работническо-селска интелигенция, изградени на основата на “мирогледното им идеологическо” единство – марксизъм-ленинизъм. Въсъщност тази идеология прикриваше безспорно два потиснати конфликта: между т.нар. народни врагове и техните уж “жертви”, от една страна, а от друга – йерархията вътре в “дружеските

социални групи”, между привилегированите и по-малко привилегированите (така например в България единствено от всички бивши социалистически страни съществуваше съюз на борците против фашизма и капитализма, а т.нар. *народен съд* осъди в цялата страна на смърт 2700 души – за сравнение Нюрнбергският процес – 12, макар след това да са проведени и други...)

Съгласно конституцията от 1970 г. в България не съществуваше частна собственост, а само “лична”; бившата БКП беше “ръководна сила” на обществото (чл. 1 от цитираната конституция). В рамките на тази уж “хомогенна общност” се извърши по-късно “нежна революция”. **Процесът на декомунизация на българското общество за разлика от другите бивши европейски социалистически държави не протече нито радикално, нито последователно. Рамката на установяващия се демократичен консенсус беше изработена на т.нар. кръгла маса – февруари-март 1990 г., участие в която не взе нито един представител на политическата ни емиграция след 1944 г. или на репресираните, т.е. жертвите на “социализма”, или изтъкнат борец за човешки права и свободи. Така правилата на прехода – сърцевината на бъдещия национален демократичен консенсус бяха изработени от представители на тогавашната БКП и либералстващи марксисти – дисиденти (Ж. Желев). Така беше предопределена и посоката на българския преход към демокрацията – “по комунистически”.**

Ако правилата на прехода включваха налагане на нов обществен договор – първоначално избори за Велико народно събрание, а после – приемане на нова конституция, то начините за осъществяването му се свеждат до установяване на корпоратизъм (управление чрез споразумение), разграждане на “държавната собственост” и превръщането ѝ в частна и вследствие на това неизбежно социално разслоение на обществото. Процес, който в България трае вече 10 години и заплашва новоизградените демократични устои на обществото с възникване на криза на легитимността. Разбирана като ситуация, в която спадът на доверие на обществото в политическите институции поставя под въпрос самото им оцеляване, **тя има за първоизточник тъкмо заложените на т.нар. кръгла маса жалони на прехода – запазване на икономическите позиции на бившия комунистически партийен елит в обществото и политически чадър, включително нетърсене на съдебна отговорност за извършените от него престъпления в течение на 45 години; кризата на легитимността може да възникне и допълнително от целокупното въздей-**

ствие на съпътстващите прехода икономически, политически и идеологически конфликти в българското общество. Особено когато не се предприемат нужните мерки за своевременното им решаване, а новият политически елит вместо да защитава националните интереси на държавата, превръща властта в основен източник на личното си обогатяване.

Икономическият конфликт в българското общество днес се състои в социалния антагонизъм между мнозинството българи (над 60%), които според доходите си се намират на прага на социалния минимум, или около 5% много богати, чието богатство не е придобито по законен път; противоречието се задълбочава от числото на безработните в страната, което надхвърля 19% по данни на Националния статистически институт, т.е. над 660 хиляди души, а по неофициални данни то е 28-30%; минималната заплата възлиза на 100 лв., а средната за страната – 220 лв.; известно е, че в демографската структура на обществото възрастовата група на пенсионерите има превес – 2 млн. 400 хил. души, а минималната пенсия е в размер на 46 лв. Икономическата ситуация се влошава най-вече от зацикленото провеждане на реформата за смяна на субекта на държавната собственост. **Процесът ще бъде запомнен от българите като времето на “най-голямото разграбване и ликвидирание”, т.е. приватизация. В България тя се извършва непрозрачно и непазарно, мудоно, при задължително осигуряване обаче на водещи позиции в икономиката за бившата комунистическа номенклатура. Т.нар. реституция на едрата градска недвижима собственост в значителна степен остава само пожелание без реални измерения и до днес.**

Сходно е положението и в селското стопанство. Проточилата се 10-годишна смяна на собствеността, липсата на комасация на земята и декапитализация на отрасъла лишават селското стопанство от възможността да бъде сигурно убежище и източник на доходи за една част от безработните българи. 12 години след началото на прехода в България има още 500 държавни предприятия, намиращи се под контрола на Министерството на икономиката, които са източник на непрекъснати загуби за държавата и данъкоплатците. Тези предприятия нямат съвременен мениджмънт, а управлението им е сигурен източник за поредния политически елит на привилегии и високи доходи. Днес производственият потенциал на българската икономика е наполовина в сравнение с този през 1989 г.

Всъщност икономическият конфликт в обществото ни вече се е превърнал в основен политически проблем. Доколкото обаче правила-

та на пазарната икономика не са чисто икономически, а политико-икономически, то за решението му трябва да има и ясна политическа стратегия. Особено по въпросите за изкореняване на корупцията и привилегиите, следващи от незаконно възникналите имуществени неравенства. В противен случай позицията за “функционираща пазарна икономика в България” – основен критерий на ЕС за определяне датата на присъединяване на страната към съюза, дълго време рискува да остане само добро пожелание. Колкото и да е вярно твърдението, че “общият граждански статус прави социално-икономическите неравенства поносими”.

Съвременният политически конфликт в обществото ни отразява деформациите в икономическата политика на държавата; налице е остро противопоставяне между интересите на българския избирател и управляващия го до 2001 г. червено-син политически елит, което и довежда до изборната победа на “Национално движение Симеон Втори” на парламентарните избори през юни 2001 г.; от друга страна, възпроизводството на политическия елит на основата на финансово-икономическите групировки поражда безпрецедентни явления на корупция и лично обогатяване. “Декретираното” гражданско общество и казионните му организации – неправителствените, синдикатите и съсловните сдружения, не изпълняват функциите си на посредник между властта и нацията и се превръщат в “придастък” на поредните управляващи, “място за харчене на лесни пари от чужбина или просто места за уволнени политици”. Секторът се явява и удобен проводник на деструктуриращи националното единство тенденции – особено темата за “националните малцинства”, което се намира в пълно противоречие с конституционно декларирания унитарен характер на българската държава. Политическото равновесие е застрашено от трудно функциониращата съдебна система, високата престъпност и срастването на криминализираните структури с органите на реда.

Икономическият и политическият конфликт в българското общество имат ясно изразен и идеологически аналог. След 1989 г. това е противопоставянето по оста “комунизъм-антикомунизъм”; липсата на социално разслояване на “социалистическото общество” е предпоставка впоследствие новосъздадените политически партии да не могат да разчитат на твърда социална база и постоянна партийна идентификация на членската си маса; така в новосъздадения съюз СДС членуват едновременно и социалдемократи, и наследници на Съюза на българските национални легиони – Българският демократически форум; след правителството на Жан

Виденов конфликтът се пренася в плоскостта “християндемократия-социализъм”, като се търси най-вече тяхното европейско признание и институционализация (заслужава внимание фактът, че Албанската социалистическа партия, наследник на Албанската комунистическа партия, е член на Социалистическия интернационал от 2001 г., докато БСП все още очаква да бъде поканена); по-късно това води до взрив на националноориентирани организации с превес на елементи от средите на лявото политическо пространство.

Масираните атаки на общественото пространство от модерните либерални и социалистически представи и множество субекти в “розов цвят” водят до невъзможността поради една или друга причина в България до днес да не се създаде автентична консервативна партия на основата на националните традиции до 1944 г. Налагането на християндемократията – една неприсъща на културната ни православна идентичност нагласа и обществена позиция, допълнително затруднява процеса.

Ето защо и опитът за появата на партия “Национално движение Симеон Втори” – април 2002 г., е интересен: тя се опитва да съвмести “несъвместимото” – консервативна по идеология, тя е либерална по въпросите на социалната политика и национална, но не националистическа по приоритетите си. Дали това е успешен ход за гарантиране стабилността на политическата ни система – толкова нужна в момента позиция на обществото ни преди възможната покана на България за членство в НАТО в края на 2002 г.?!

Изводи

- 1. Българският преход към демокрация и свобода е деформиран;** поради това е бавен и неефективен.
- 2. Развитието му отразява груповите интереси на управляващия политически елит – проводник на интересите на финансово-икономическите групировки в страната, които са преки наследници на бившата комунистическа номенклатура.**
3. В обществото демократичният консенсус е съпроводен от апатия и висока степен на разочарование сред редовия български избирател.
4. Политическите и идеологическите конфликти при отлагане във времето на решаването на икономическия конфликт може да ескалират и да нарушат стабилността на политическата система.
5. Вследствие на това е възможна радикализация на обществото и появата на трайни крайно шовинистични и ксенофобски нагласи и настроения.

Директиви на Сталин за преговорите Хитлер, Рибентроп и Молотов в Берлин от 12-13 ноември 1940 г. и акция Соболев

Продължение от бр. 6/2002 г.

На главния въпрос – влизане на съветски войски и окупация на България под предлог за помощ – Хитлер отговаря, че е необходимо да има мнението на Италия и задава въпроса българите искат ли помощ от СССР. Хитлер е стреснат и дълбоко раздразнен от съветските планове, заплашващи Германия, но не издава настроението си. Всъщност тогава той решава, че **трябва** да нападне СССР.

На 18 ноември цар Борис тайно се среща с Хитлер и Рибентроп и е информиран за плана за даване “помощ” на България, за окупацията и в какво се е изразила тази помощ в Естония, Летония и Литва. Имайки предвид ликвидацията на трите балтийски страни, цар Борис престава да се колебае относно влизането на България в Тристранния пакт. Хитлер извиква и турски дипломати и под строг секрет им съобщава какво им готви “миролюбивият” северен съсед. На цар Борис и на турците Хитлер казва, че попречил на Русия да ликвидира България и Турция. За България Хитлер **трябва** да попречи на СССР, защото от нейната територия руската мечка лесно може да разгроми целия потенциален южен фронт и като премия да вземе румънския престол, което означава скоростижна смърт на Германия. И Хитлер не допуска съветски войски в България. Но той **може** да позволи глътването на Турция, което ще доведе до война между СССР и Великобритания, а скоро и със САЩ. И двете държави са **твърдо** убедени, че “двамата разбойници **непременно** ще се скарат” и е дилема дали ще предприемат военни действия преди скарването, или след това. Но след турското глътване скоро ще има и други глътвания и няма големи възможности за изчакване на скарването. Но за Хитлер, както за Наполеон I, Александър I и за СССР, Проливите и България струват колкото целия останал свят и той не позволява ликвидирването на Турция. Лаком търбух глава затрива. И на преговорите Хитлер насочва СССР към Персия, Афганистан и Индия. За СССР това не е достойна плячка, за която си струва **за момента** една война с двете могъщи демокрации и чисто и просто не “кълве” такава стръв. Иран, Афганистан и Индия са за десерт и не бива да се поглъщат преди главното ядене – Балкани, Турция, Близкия изток. Единствено император Павел I наредил

десертът да стане главно ядене и главното ядене – десерт и заради тази промяна на градацията на вековното руско меню веднага е детрониран и удущен. СССР иска решаване на **първия главен** въпрос – ликвидиране на България, или на **втория главен въпрос** – ликвидиране на Турция, или **ако може**, и на двата въпроса заедно. И за благоприятие и за примка за глупаци, нарича двете ликвидации взаимопомощ и иска сключване на пакт за взаимопомощ.

След преговорите Молотов информира Сталин, че Хитлер е склонен да сключи нов съюз със СССР за дележ на света. Същото съобщава и съветското разузнаване. Въз основа на тези данни, на примери от историята и на още много разузнавателни сведения, Сталин твърдо се самоубеждава, че скоро Хитлер няма да нападне СССР (особено преди десанта в Англия), обявява всички разузнавателни сведения за нападение на 22 юни за дезинформация и определя неговото нападение на Германия за 6 юли, неделя, 1941 г. Но Хитлер го изпреварва точно с две седмици – 22 юни 1941 г., неделя.

За Сталин решаването на първия и втория главни въпроси не търпи отлагане – вж. Директивата от 13 ноември 1940 г. И решава скоро след преговорите по заобиколен път да реши поне първия въпрос. Сталин иска зад гърба на Хитлер с подкупи, лъжа и заплахи да принуди България да подпише пакт за взаимопомощ и да постави Хитлер пред свършен факт. Никой не иска помощ от него, никой не иска да му помага в разбойничеството, но той най-нахално иска подписване на пакт за взаимопомощ, за подписването на пакта зад гърба на Хитлер и за неговото омилостивяване и прошка е решено да се съобщи на Германия, че СССР иска да се присъедини към Тристранния пакт.

Изпълнението на “Българската акция”, така е наречен планът на Сталин-Молотов за пакт с България, тайно е възложен на генералния секретар на външното комисарство Аркади Соболев и на нашия посланик в Москва Иван Стаменов. Не е за чудене тайното съветско упълномощаване на Ив. Стаменов – всичко си идва на мястото, като се знае, че той е завербуван от съветското разузнаване и шпионира и предава собствената си страна. Фактически той е съветски служител, получаващ руски пари и

заплата от майка България, която предава. Обаче такова нещо не ни е за първица. Проф. Димитър Михалчев, философ идеалист, наш посланик в Москва 1934-1936 и 1944-1946 г., също е завербуван преди 1934 г. и назначен за посланик от Кимон Георгиев, който пък е завербуван 1927-1928 г. Неговата съпруга е сестра на Димитър Николов Гичев, агент на Коминтерна, член на Военната комисия на ЦК на БКП и отговарящ за снабдяване на партията с оръжие и боеприпаси (през 1922 г.), през 1923 г. член на Военния комитет на ЦК на БКП, един от главните организатори на Третата гражданска война (Септемврийското въстание), убит на 21 септември 1923 г. в София. Михалчев и Стаменов показват как може да се предава Родината, без да си член на партията.

Неканен, Соболев пристига в София. Приет е на 25 ноември, понеделник, 1940 г. от цар Борис и му връчва текст със съветските предложения за пакта. На 25 ноември започва и омилостивяване на Хитлер. Молотов извиква Шуленбург и му съобщава, че СССР иска да влезе в Тристранния пакт. Не се сърди, човече, аз влизам в пакта.

На 25 ноември Георги Димитров е в Кремъл при Молотов и обсъждат българската акция, но какво са говорили, в Дневника си (стр. 202-203) нищо не записва. Тъкмо се върнал в Коминтерна и е извикан при Сталин. В присъствието на Молотов и Деканозов Сталин му нарежда да извърши акция (т.нар. Соболева акция) за натиск на цар Борис. В Дневника си Димитров записва, че вечерта изпраща шифрована телеграма до БКП със заповед да проведе Соболевата акция чрез позиви (печатни и циклостилни) и устно агитиране със следното съдържание:

“Съветското правителство днес е отправило на българското правителство конкретно предложение за сключване на пакт за взаимопомощ.

Съветското правителство счита, че обезпечаването на безопасността на България и Съв. съюз откъм Черно море и Проливите и съхранението на мира е общ жизнен интерес на двете страни и изисква техните съвместни усилия. Съв. съюз се ангажира да поддържа справедливите териториални искания на България и специално връщането на Одринската област (до) линията Мидия-Енос, Западна Тракия с Дедеагач, Драма, Кавала, както и да окаже на България всемерна помощ. При сключването на такъв пакт Съв. съюз не само не възразява против присъединяването на България към Тройствения пакт, но и сам той ще се присъедини към тоя пакт.

Това предложение е връчено днес на цар Борис и Филов. Вземете най-бързи и енергични мерки това предложение да стане достояние на парламента и вълн от него, в печата и масите.

Мобилизирайте за тази цел нашите депутати; разгърнете най-енергична кампания по цялата страна в полза на това предложение, искайте немедленото му и безусловно приемане. Решават се за дълги години съдбините на българския народ.

Потвърдете веднага получаването на това съобщение. Дръжте ни ежедневно в курса на кампанията и събитията, а така също как ще реагират правителството и другите среди.”

На 26 ноември в София се пускат в пощенски кутии и раздават на ръка позиви с текста на първия и втори абзац на телеграмата, прави се устно агитиране и тук-там с тебешир е написано по стените “Съюз със СССР”.

Текстът на съветското предложение за пакт с нас е разсекретен и никъде не е публикуван. Безименски го държи в ръцете си и не го публикува, а предпочита да цитира от Дневника на Димитров изказването на Сталин от 25 ноември, като изпуска:

“...Ние ще изгоним турците в Азия. Каква е тази Турция? Там има 2 милиона грузинци, 1 и половина милиона арменци, 1 милион кюрди и т.н. Турците са само 6-7 милиона.” И Димитров съзнателно пропуска да запише много от изказването и от разговора. Той притежава текста на предложенията и не ги записва в Дневника. Освен искането за влизане на войски в предложенията има и други неща, които не са за публикуване.

На 30 ноември, събота, 1940 г. цар Борис казва на съветския пакт своето “НЕ”. И:

Няма окупация.

Няма антинародно (чуждо) правителство.

Няма фактическо ликвидиране на България и нейното привидно (номинално) съществуване за заблуда на външния свят.

Няма една четвърт от народа да отиде на онзи свят в Сибир и в концлагери.

Няма ограбване на народа и на България.

Няма Пиринска Македония тайно да се предава на Югославия и от българи с насилие и терор да се прави несъществуваща нация.

Няма да се обявява за великобългарски шовинист и да се репресира всеки, който казва, че българин и македонец е едно и също.

Няма създаване на небългарски българи, на привидни (номинални) българи.

Няма обезбългаряване.

Няма постепенна и постоянна русификация.

Иван Лилов

Виолета Златева

Последните събития в Руската федерация и у нас свидетелстват за пълно сближаване на комунистическата партия с неонацистките сили. Това не трябва да учудва никого. Между болшеvizма и нацизма винаги е съществувало кръвно родство, само че за това по-рано не се говореше. Днес подобно становище е разбираемо.

В борбата за власт обединението на "червените" и на "кафявите" дава възможност да се привлекат на своя страна нови избиратели, убедени във възможностите им да изведат страната от криза. Затова и днес една от комунистическите пропаганди е свързана с разпространявания мит за "светлото минало", което е разрушено от демократите. Вестници, журналисти издават огромен тираж от книги и брошури за това минало. Естествено, централно място заемат тези, свързани с бившите комунистически партии, макар и сега с нови имена. Например, Г. Зюганов, лидер на основната маса на днешните комунисти в Русия, в свои книги твърди, че вътре в КПСС винаги са се борили две партии: партия "наша страна" и партия "тази страна". Към първата принадлежат Шолохов и Каролев, Жуков и Гагарин, Курчатов и Стаханов. Най-важното за тази партия е, че в нея участват хиляди бойци от фронта и милиони труженици патриоти. Към втората, която не е многочислена, се включва политическият елит и неговото влияние във висшите ешелони на властта. В нея влизат тези, за които "тази страна" и "тези хора" са арена за реализация на своите амбиции и властолюбие, полигон за авантюристични социални експерименти. Това е партията на Троцки и Каганович, Берия и Мехлиса, Горбачов и Елцин, Яковлев и Шеварнадзе.

Никой не желае да си спомним, че болшеvizмът отне повече жертви, отколкото двете световни войни. Такъв урок е достатъчен, за да може всеки човек да разбере, че само общество, признаващо безусловно като приоритет правата на човека пред правата на каквато и да е група, може да разчита на дълго съществуване и разцвет. Много хора

Комунизмът и фашизмът са еднотипни политически системи

днес приемат съществуването на "диктатурата на пролетариата" като особена форма на социален расизъм. Ако искаме да сме точни, то болшевишката партия беше диктатура на партия и диктатура на вожд: ограничена, плоска, еднолична. Партията като такава практически не съществуваше. Дори самият Зюганов заявява: "Аз смятам, че КПСС не е партия. Тя се явява държавна структура, имаща йерархична структура." Тогава за каква диктатура на пролетариата може да се говори!

Към това следва да се добави, че и пролетариат в марксистическа форма и разбиране на практика не съществува, дори и в Русия. Така че още от времето на Ленин не можем да говорим за диктатура на партия.

Нека да се обърнем към документи, които потвърждават нашите изводи.

Веднага след октомври 1917 г. Ленин подчертава: "Аз ще стигна накрая до главните възражения, които се сипят върху моите статии и речи, като например особения лозунг "Граби награбеното" – лозунг, в който няма нищо неправилно" (т. 36, с. 269). Интерес представлява и изказването на А. Куприн за Ленин след единствената среща с вожд: "Всъщност – помислих си – това е човек прост, вежлив и здрав – обаче по-страшен от Нерон, Тиберий и Иван Грозни. Те при своите душевни уродливости са били все пак хора, имащи капризи и колебания на характера. А при вожд няма нито чувства, нито желаня, нито инстинкти. Само една суха, непобедима мисъл, падайки – унищожавай."

Съветският съюз била единствената страна в цивилизования свят, където разпнатите били узаконени с официален документ. Така в шифровка на ЦК на ВКП(б) от 2 юли 1937 г., подписана от Сталин, се казва: "ЦК на ВКП смята, че методът на физическо въздействие трябва задължително да се приеме и занаят по отношение на открити и неразоръжени врагове на народа. ЦК на ВКП да изисква същото и от секретарите на обкомите, крайкомите и др., които да бъдат проверявани лично от НКВД..." (Совершенно сек-

ретно, 1993, № 7, с. 5). И така новата партия, мечтаеща за световно господство, теоретически обосновава необходимостта от разпити с физическо въздействие – нещо, което дори хитлеристите не направиха. Дори в НКВД имало професия “телемеханик” – специалист по разпити.

Подобна политика, но с няколко други направления, продължила и след смъртта на вождя. За да предотвратят в страната разномислие, необходимо било да се ликвидира всякаква друга литература, различна от “класиците на марксизма-ленинизма”. Задача, която няма аналог в историята. За нейното решение била създадена специална организация под наименованието “Гловополитпросвет”, оглавявана от Надеждна Константиновна – съпруга на вождя на световния пролетариат. Под нейно ръководство била подготвена “Инструкция за преразглеждане на книжния състав на библиотеките и да се иземе контра-революционната и антихудожествената литература”.

Към тази литература били отнесени всички произведения на Ницше и Шопенхауер, произведенията на дореволюционните руски историци, книги на Лажечников, Загоскин, много произведения на Л. Тостой, Достоевски, много руски народни приказки. Дори и Платон се оказал в този списък. Било наложително народът да се откаже от своето историко-литературно наследство. Вместо това му предложили “социалистическа литература”. Освен нея в огромни тиражи пуснали портретите на Ленин, Троцки, Маркс, Свердлов, а след Втората световна война – на Сталин и на другите политически лидери. Бил построен специален завод, който да се занимава с тиражирането на бюстове, монументални скулптури на “вождове и ръководители на партия и държава”.

“Чуждите” за народите от новата система художествени ценности били не само иззети, но и ликвидирани, а и забранена тяхната поява. Партията и лидерът решавали този кардинален проблем. Те просто унищожавали неудобните за системата писатели и поети, а така също вземали мерки да не получат образование “съмнителните” според техните виждания лица. Хиляди интелегентни хора били репресирани и лишени от свобода, само в Съветския съюз са повече от 2000 поети и писатели. Така например в един секретен до-

кумент, адресиран до полското ръководство от 1947 г., има следната точка: “Във висшите учебни заведения трябва да се приемат преди всичко такива хора, които са от селски и работнически произход и които не се интересуват да получат знания по специалността, а само диплома” (В. Каргин, Негативен избор – “Известия”, 1993, 4 дек.). Всичко било предварително изготвено и одобрено от КПСС и наложено и в другите “свободни” страни.

Следователно от гореизложеното е видно, че тоталитарният режим в СССР по право може да бъде наречен фашистки. Някои от по-старото поколение не биха се съгласили. Те могат да използват аргумент, че комунистическият режим е водил борба с фашизма и го е унищожил. Но подобен аргумент не би издържал на критиката. В историята има много случаи, когато страни с еднотипни режими са водили помежду си кръвопролитни войни. Немалко лидери на СССР и Германия нееднократно са признавали еднотипността на своето управление. Затова свидетелстват някои факти.

Един от създателите на Руската фашистка партия К. Родзаевски през 1945 г. в свое писмо до Сталин пише: **“Сталинизмът – това е наш руски фашизъм, изчистен от крайности, илюзии, заблуждения.”** Така също и Хитлер, говорейки за методите на борба, казва: **“Аз много научих от марксизма и си признавам откровено... това не е скучна теория... аз се уча от методите... Днешните нови средства на политическа борба изхождат от марксизма. Нужно е само да се пренесат тези средства при сегашните условия и да се развият”** (МН, 1993, № 43). Бенито Мусолини по този повод отбелязва: **“Болшеvizмът в Русия изчезна и на негово място дойде славянският фашизъм”** (А. Авторханов, Империя Кремля).

Мусолини се е излъгал само в едно: този режим още от началото си носи всички признаци на фашизма, а не се превръща в него. Сам Хитлер лично високо е ценил личност като Сталин, смятайки го за равностоен на себе си. През 1940 г. в беседа с Молотов той заявява: **“Аз съжалявам, че досега не ми се удаде възможност да се срещна с такава голяма историческа личност като Сталин...”** Съветските ръководители също отлично разбирали, че политическите режими в СССР и Германия се явяват еднотипни.

Никога не ще забравимъ!

Ужасяващи свидетелства за издевателствата и мъченията, на които са били подлагани жертвите преди да бъдат убити в името на "най-прогресивната и хуманна" идеология – комунистическата, след 9 септември 1944 г.

Стефан ИЛЧЕВСКИ говори за отец Иван Русинов Цветанов от с. Белозем, Пловдивско:

Започват да го яздят, скубят косата и брадата му, при един от ударите му изхвърква окото, а след това му изваждат и другото око, бият го с желязо и тояга, накована с пирони. По време на скубането му е одрана кожата на главата, брадата и челото заедно с косата и брадата му... Изтезвайки го, неговите мъчители непрекъснато му задават въпроса: "Отказваш ли се от Христа?" и получават неизменния отговор: "Не, не се отказвам!"

Васил ЯНЧЕВ за отец Георги Стоянов Атанасов от с. Драгомил, Пазарджишко:

Монахът бе най-жестоко ежедневно измъчван. Той бива язден ежедневно като магаре, дупчейки го с нож, скубейки брадата му. Разпъваха го на кръст, като му се подиграваха: "Попе, къде е... Бог, защо не дойде и ти помогне?" Мъченията и страданията на свещеника са страшни и отвратителни. Преди да бъде убит, убийците изрязват с нож пръстите на ръцете му един по един...

Англичанинът – полковник С. В. БЕЙЛИ за Мара Рачева от София (секретарка на Г. М. Димитров):

Уведомен съм от лекаря, който е обслужвал майката на момичето, че когато е бил отворен ковчегът, освен рани от куршуми и нож, са били установени и следните наранявания:

1. Всички нокти и на двата ѝ крака са били отскубнати.
2. Трите пръста на лявата ръка са били отрязани до втората става.
3. Двете уши са били отсечени.
4. Дясната ръка е била нарязана.
5. Одрана е била ивица кожа с ширина от около два инча на кръста.

Официалното съобщение на милицията за смъртта на Мара Рачева е, че се е самоубила 4 дни след арестуването ѝ, хвърляйки се от прозореца на четвъртия етаж на сградата...

Д-р Максим ПЕТРОВ за Стефан Захариев Гюров от Перник:

Вързан, залян с бензин и изгорен през октомври 1944 г.

Георги БОЗДУГАНОВ за кмета на Шумен Иван Попов:

Обесен публично с бодлива тел на площада в гр. Шумен на 9 септември 1944 г.

Георги БОЗДУГАНОВ за подофицер Диню Митев от Харманли:

Завързан с главата надолу над огън умира бавно в нечовешки мъки на 24 септември 1944 г.

Драгия КАРАБОЙКОВ за околийския управител на Крумовград Пею поп Трендафилов:

Арестуваха го в Хасково. За да го заведат в Борисовград (сега Първомай), връзват краката му за един файтон и оставят главата му да се търкаля и влачи по земята. Така в Борисовград пристига мъртъв с разбита глава.

*И още, и още, но те бледнеят пред духовната мъка, която изпитва отец **Александър Стефанов Мартинов** от с. Горна Диканя, Радомирско, който преди да бъде убит, е свидетел на мъченията и убийството на осемнадесетгодишния му син **Стефан**.*

*А може ли да си представи човешкото въображение какво е преживяла майката на **Иван Велков Зеленогор**, когато пред очите ѝ синът ѝ **Иван** е "закован жив с гвоздеи върху една дебела дъска и бавно, сантиметър по сантиметър, жив е натикан в горящата пещ на централното отопление в сградата на Дирекцията на милицията в София."*

С изнасянето на тези свидетелства, взети от Протокола на комисията по канонизация на жертвите на комунизма в България, назначена от Св. Синод на Българската православна църква, далеч сме от желанието да мотивираме отмъщение (комисията е назначена от Св. Синод на БПЦ – намален състав, от 24 април 2001 г.).

Вдъхновителите и убийците са известни. Мнозина вече са в небитието, но и мнозина са живи.

Ние бием тревога, за да събудим съвестта на магистрати и властимащи, които вече 13 години са глухи и слепи. А отминаването на извършени престъпления, без да бъдат санкционирани както повеляват законите, е предпоставка за повторното им извършване.

Това ние не трябва да допуснем!

И затова

Никога и на никого не ще простимъ!

Свещеномъченици на Българската православна църква, жертви на комунизма в България 1923-2002 г.

Из протокол от заседание на Св. Синод на БПЦ от 15 октомври 2002 г.

На 2 ноември 2002 г. в храм "Св. София" в столицата бе отслужена панихида за жертвите на комунизма в България.

След панихидата на основание Протокол на комисията по канонизация на свещенослужители от Българската православна църква, жертви на комунизма, бяха канонизирани като свещеномъченици 120 свещенослужители.

Нека тези, които четат сп. "Борба" и могат да допълнят по-долу поместения списък, ни се обаждат на адресите ни в Чикаго и България за попълването му. Убедени сме, че той не е изчерпателен.

ВЕЧНА ДА БЪДЕ ПАМЕТТА НА МЪЧЕНИЦИТЕ!

Йеромонах Аверкий, управител на метоха на Рилския манастир в с. Рила, убит октомври 1944 г.

Свещеник Александър Ст. Мартинов, с. Горна Диканя, Радомирско, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Александър Петров, убит октомври 1944 г.

Свещеник Александър Стефанов, София, убит 1944 г.

Свещеник Ангел Мирчев, с. Цалапица, Пловдивско, убит на 10 декември 1944 г.

Свещеник Ангел Хубанчев, Разград, убит в затвора в Силистра

Свещеник Андон Василев Андонов, с. Брестово, Хасковско, убит на 25 декември 1944 г.

Свещеник Андрей Иванов Стаменов, с. Горна Малина, Новоселско, убит на 18 октомври 1944 г.

Свещеник Атанас Иванов Велков, с. Лъки, Гоцеделчевско, починал на 22 ноември 1950 г. след изтезания в лагер-кариера "Самоводене"

Свещеник Атанас Йотов, с. Долни Дъбник, Плевенско, убит на 21 февруари 1945 г.

Свещеник Атанас Янев, с. Срем, Елховско, убит октомври 1944 г.

Неврокопски митрополит Борис, убит на 8 септември 1948 г. пред храма в Петрич

Свещеник Борис Георгиев Вълканов, с. Свети Кирилово, Старозагорско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Борис Дялев, Батак, убит 1944 г.

Свещеник Борислав Стефанов, Пловдив, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Борис Цветков, с. Църква, Пернишко, убит на 1 октомври 1944 г.

Свещеник Василий В. Вълков, с. Горни Дъбник, Плевенско, убит на 2 октомври 1944 г.

Свещеник Васил Вълков, Враца, убит 1944 г.

Свещеник Василий Дочев, с. Саламаново, Шуменско, убит на 24 март 1945 г.

Монах Виктор от черквата "Св. Николай" – Русе, убит след 9 септември 1944 г.

Свещеник Георги Василев, с. Драгалевци, Софийско, убит на 10 септември 1944 г.

Свещеник Георги поп Величков, с. Бухово, Софийско, убит на 24 октомври 1944 г.

Свещеник Георги Николов Вучков, с. Мазарачево, Кюстендилско, убит 1944 г.

Свещеник Георги Иванов Дангоров, Софийско, убит 1944 г.

Свещеник Георги Кирилов, убит 1944 г.

Свещеник Георги Йорданов Кирков, енорийски свещеник в храм "Св. Дух", София, убит на 25 септември 1944 г.

Свещеник Георги Стоянов Атанасов, Пазарджик, убит на 7 октомври 1944 г.

Свещеник Димитър Вълв, с. Костиево, Пловдивско, убит 1944 г.

Свещеник Димитър Вълков, с. Смилец, Панагорско, убит на 4 октомври 1944 г.

Свещеник Димитър Гогев Рублев, с. Жиленици, Кюстендилско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Димитър Евтимов, София, убит 1944 г.

Свещеник Димитър Иванов Бояджиев, с. Лозница, Търговищко, убит на 2 октомври 1944 г.

Свещеник Димитър Петров – Пенкьовски, енорийски свещеник, с. Дивля, Радомирско, убит на 13 ноември 1944 г.

Свещеник Димитър Евтимов Петров, с. Злогодш, Кюстендилско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Евстатий поп Витошки, енорийски свещеник в Бояна, Софийско, убит на 18 октомври 1944 г.

Свещеник Евстати Янков, Чепеларе, убит 1944 г.

Свещеник Иван Ангелов, с. Осмо Калугерово, Ловешко, убит на 11 март 1945 г.

Свещеник Иван Борисов, Русе, убит 1944 г.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Свещеник Иван Калинов Владов, с. Пейчиново, Беленско, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Вълков Дряновски, с. Бреница, Белослатинско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Иван Николов Гайдаров, Пирдоп, убит на 4 май 1950 г.

Свещеник Иван Илиев Джолев, с. Влахи, Св. Врач, убит през юни 1948 г.

Свещеник Иван Тодоров Иванов, с. Тръстеник, Плевенско, убит на 14 септември 1944 г.

Свещеник Иван Ангелов Иванов, Ловеч, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Ковачев Йотов, с. Мъдрец, Харманлийско, убит октомври 1944 г.

Свещеник Иван Кабакчиев, с. Бръшлян, Плевенско, убит на 14 октомври 1944 г.

Свещеник Иван Камберов, с. Осоица, Новоселско, убит април 1945 г.

Свещеник Иван Койчев Попов, с. Мъдрец, Харманлийско, убит на 10 октомври 1944 г.

Свещеник Кирил Георгиев Тодоров, с. Яхиново, Дупнишко, убит 1944 г.

Йеромонах Климент – Кирил Дудевски, игумен на манастира “Св. Спас” – Сопот, убит на 20 януари 1945 г.

Свещеник Константин Бъчваров, Враца, убит 1944 г.

Свещеник Лука Радев Юруков, архиерейски наместник в Панагюрище, убит на 4 октомври 1944 г.

Свещеник Методи Ананиев, с. Борован, Белослатинско, убит 1945 г.

Свещеник Методи М. Данов, Видин, убит на 1 март 1945 г.

Свещеник Михаил Лазаров, Софийско, убит 1944 г.

Архимандрит Наум, протосингел на Варненската св. Митрополия, убит 1944 г.

Йеромонах Наум Амистов, убит 1945 г.

Свещеник Никола Георгиев Вълков, с. Верен, Чирпанско, убит на 27 септември 1944 г.

Свещеник Никола Тодоров Калайджиев, с. Опълченец, Чирпанско, убит на 15 март 1945 г.

Свещеник Никола Пешев Миленков, с. Подгоре, Белоградчишко, убит на 21 февруари 1945 г.

Свещеник Никола Миленков, с. Срем, Елховско, убит на 13 март 1945 г.

Свещеник Никола поп Ташев, с. Ново село, Кзанлъшко, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Николай Йотов Нетев, с. Долни Дъбник, Плевенско, убит на 2 октомври 1944 г.

Свещеник Николай Герков Цанков, с. Батулци, Врачанско, убит 1945 г.

Архимандрит Паладий – Димитър Данов, протосингел на Видинската митрополия, убит на 17

септември 1944 г.

Свещеник Петър Вълканов, с. Тръстеник, Плевенско, убит на 10 април 1945 г.

Свещеник Петър Василев Дивизиев, архиерейски наместник в Разлог, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Петър поп Иванов, с. Саранци, Новоселско, убит на 12 септември 1944 г.

Свещеник Петър Стойчев Киселков, Трявна, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Петър К. Киселов, с. Енчовци, Дряновско, убит на 24 февруари 1945 г.

Свещеник Петър Петров, с. Шишковци, Кюстендилско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Петър Петров Русев, с. Къпиновец, Великотърновско, убит септември 1944 г.

Свещеник Рафаил Раев, с. Стражица, Горнооряховско, убит октомври 1944 г.

Йеромонах Савел от Рилския манастир, убит 1944 г.

Свещеник Светослав Василев, Варна, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Стефан поп Василев, енорийски свещеник в храм “Св. Атанасий” – Перушица, убит на 22 септември 1944 г.

Свещеник Стефан Георгиев, с. Попица, Белослатинско, убит на 9 септември 1944 г.

Свещеник Стефан Илиев Камбитов, с. Сенокос, Св. Врач, убит юни 1948 г.

Свещеник Стефан Камберов, Банско, убит на 22 юли 2002 г. пред вратите на манастира “Св. Панталеймон”

Свещеник Стефан Маринов, Трън, убит на 1 октомври 1944 г.

Свещеник Стефан Петров, Враца, убит 1944 г.

Свещеник Стефан Митков Тафров, с. Зелениково, Пловдивско, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Стефан поп Христов, с. Загорци, Новозагорско, убит на 16 март 1945 г.

Свещеник Съби Кънев Кривошиев, архиерейски наместник в Севлиево, убит на 6 октомври 1944 г.

Свещеник Тодор Тумбев, Велико Търново, убит 1944 г.

Свещеник Христо Димитров Николов, София, убит на 14 септември 1944 г.

Свещеник Христо Николов Стоименов, с. Рашка Гращица, Кюстендилско, убит октомври 1944 г.

Свещеник Цветан поп Кръстев, Враца, убит 1944 г.

Свещеник Цветан поп Христов, с. Крушовица, Оряховско, убит на 16 февруари 1945 г.

Свещеник Цонко Петков Ковачев, енорийски свещеник в с. Левски, Карловско, убит на 23 септември 1944 г.

Архивитъ
са живи

Ние не молимъ законностъ, ние се боримъ за справедливостъ!

Съ изнесено токуъ ние повдигаме завесата на кървавитъ престъпления и геноцидъ къмъ българския народъ презъ по-големъа частъ отъ втората половина на миналия вѣкъ, когато законността бѣше отстъпила мѣсто на беззаконието, регламентирано въ партийнитъ центри на партията гържава. НЕ! По-точно ние не повдигаме завесата, защото тя презъ последното десетилѣтие е достатъчно вдигната, за да се видятъ и съ невѣроятено око “артиститъ”. Тѣ на всички ни сж известни и най-вече на управляващитъ. Не е морално задъ фасадата на повика за национално единство и помирение да се крие съучастникъ въ чудовищнитъ престъпления, за които е речъ. Ние не искаме нашата гражданска съвестъ да бжде приспивана. Ние напомняме и ще продължаваме да напомняме, че не мѣстятъ ни ржководи, когато говоримъ за възмездие. Справедливостта и законността сж тѣзи, които ни ржководятъ въ постъпките ни, за да заявимъ: *Не на забравата дотогава, докогато тя не получи своето законно решение.* Ако това не се случи. Ако възмездието се тласка отъ самата гържава въ една неопредѣлена далечна посока съ безотговорностъ предъ бждещето, нѣма да бжде далечъ времето, когато плодетъ на тази безотговорностъ ще ни поставятъ предъ нови, по-страшни и по-болезнени незачитания на законитъ.

Концентрационниятъ лагеръ – България.
Снимката е направена откъмъ българската страна на границата.

Престъпници от България, виновни за избиването на 138 хиляди души след военния комунистически преврат на 9 септември 1944 г. и репресирането в лагери и затвори на над 250 хиляди души

1. Висша комунистическа номенклатура

Георги Димитров, Васил Коларов, Антон Югов, Вълко Червенков, Кимон Георгиев, Мирчо Спасов, Лев Главинчев, Шимон Ниньо Декало, Шамли, Леон Фабрикант, Добри Джуров, Джераси (баща на Яков Джераси), Румен Аврамов Леви, Бачи Заев, Тодор Павлов, Цветко Бобошевски, Венелин Ганев, Трайчо Костов, Георги Петров, Никола Гаврилов, Петко Кунин, Минчо Нейчев, Георги Чанков, Владимир Димчев, Върбан Ангелов, Добрин Тер-

пешев, Цола Драгойчева, Александър Обов, Адам Трънка, Добри Бодуров, Димитър Ганев, Любен Герасимов, Иван Пашов, Стефан Тончев, Михаил Геновски, Иван Харизанов, Георги Кулишев, Васил Юруков, Здравко Митовски, Димитър Братанов, Иван Попов, Райко Дамянов, Георги Дамянов, Владимир Поптомов, Титко Черноколев, Георги Драгнев, Стефан Симов, Георги Славчев, Слави Пушкаров, Стефан Керекон, Любен Коларов, Ат. Циганчев, Петър Попзлатев, ген. Мархолов, Любен Тодоров, Стефан Манов, Менахем Файонов, Ди-

митър Нейков, Иван Г. Инджев, проф. Долапчиев, Тодор Живков.

2. Съветници на Тодор Живков

Нико Мойсей Яхиел, Жак Натан Примо, Пепо Менахем Коен, Исак Соломон Паси (баща на Соломон Паси), Нансен Бехар, полк. Валери Таджер, Соломон Франсез, Андрей Луканов, Робърт Максвел и др.

3. Престъпници и убийци от комунистическите концлагери на смъртта и ТВО, където са убити и осакатени десетки хиляди българи и изнасилени стотици хиляди жени затворнички

Тези лагери се създават през януари 1945 г. с указ на регентите Венелин Ганев, Цветко Бобошевски и Тодор Павлов и по предложение на министъра на вътрешните работи Антон Югов. Лагерите са над 88. От тях най-зловещи са "Белене", "Персин", Ловеч – "Слънчев бряг", "Ножарево", "Богданов дол", "Скравена", "Бухово", "Кариерата". В лагерите са вкарани противници на режима без съд и присъда за полагане на робски труд и физическо унищожение. Пряко свързани с дейността на лагерите са Тодор Живков и съветниците му Ярослав Радев, ген. Мирчо Спасов, Антон Югов, ген. Григор Шопов, ЦК на БКП и стотиците и хиляди сътрудници на ДС, партийни секретари, активисти на ОФ и други, чиито имена, макар и акуратно засекретени, се знаят.

Майор Стефан Китов, нач. лагера "Персин". Кап. Остап Гаршанов, ком. лагера "Джер-

ман" и по-късно н-к на "Богданов дол", действал е и в лагера "Куциан". Нешев, нач. лагера "Джерман". Руси Христозов, дир. на милицията и отговорник за лагерите. Дичо Колев, отговарящ за лагера "Белене". Марин Хаджийски, управител на лагера "Богданов дол". Чолаков, "възпитател" в лагера "Богданов дол". Кап. Кондов, комендант на лагера "Биримирци". Георги Атанасов, н-к на лагера "Ножарево". Димитър Мурджев, н-к на ДС Пловдив. Майор Ангел Куртев, управител на лагера "Куциан" и "Персин" и др.

Палачи от лагера "Персин" – Куртев, Китов, Николов, Гогов, Блаже.

Борис Митов, ДС в лагера "Персин". Ген. Бурачев, зам.-министър на МВР. Христо Кунчев – лекар експериментатор от лагера "Белене". Кап. Петър Гогов, н-к лагерите "Белене" и "Слънчев бряг". Ст. л-т Блажо Пенев, ДС лагера "Белене". Полк. Горанов, н-к лагера "Слънчев бряг". Делчо Чакъров, н-к на отдела за лагерите в МВР. Ген.-полк. Мирчо Спасов – един от основните отговорници за лагерите, специализирал в СССР. Благой Гайтански, палач от лагерите "Белене" и "Ловеч". Кап. Бавев, н-к мил. група в лагера "Слънчев бряг". Шахо Колев Доков, палач и убиец в лагерите, изпълняващ поръчки за убийства.

Известни са още инквизиторите и палачите от столично управление на МВР (ДНМ, 1961 г.) – Павлов, Рангелов, Бакърджиев, Георгиев, Исак Франсез, Д. Чакъров и др.

От сп. "Ави-тохол"

Бел. рег.: Икономическите престъпления, извършени пакъ отъ безспорните "велможи" на партията гържава, продължили и следъ козметичната промѣна, имевана 10 ноември 1989 г. отъ приемниците имъ, въ следващите броеве на сп. "Борба" ще отворимъ архивите. Съ тѣхъ ние ще препотвърдимъ сега вече общоизвестния фактъ, че развитието на посттоталитарно-комунистическа България с "кръгли маси" и жловати столове, съ сферични балони и яйцевидни еуфорични заклинания за разрушаване на системата и изграждане на ново, свободно, демократично гражданско общество сж най-детайлно разработени въ кабинетите на партията, която е било предстоящо да абдикуира отъ политическата властъ. Запазвайки и преразпргѣляйки окрадената икономика обаче, тя си осигури правото да диктува победението на тези, на които я предостави. За тѣхъ сжщо не може и не трѣбва да се мълчи.

За да има България!

Спомени

Еремия, моя любов!

Обикнах за цял живот Еремия, това колибарско селце в Осоговския балкан! Срегнах горди българи, които помнят трагичната участ на техния край през вековете и борбата да оцелеят!... Ето разказа на един от тях:

Хайдушки рог

“По майчина линия прагядо ми Стоимен е бил байрактар на Ильо Войвода.” Така започва разказа си преди години Ангел Илинкин (76 г.), учител, който знае рода си “го хайдушко коляно”. И този горд българин продължава:

Четата на Ильо е обикаляла нашия край и е стигала до Солун. Стоимен се е отличавал със своята храброст и издръжливост. Решил е да се отдели от Ильо, но в сражение с турците е ранен и се завръща при четата. Лекуват го и оздравява. Тогава войводата му дава право да се отдели с 10-15 хайдути. Така Стоимен сам става войвода, но не е имал таланта на Ильо. В тежко сражение с турците е убит. В Габрова, до Делчево – Македония, убиват и сина му Никола, който е имал там 1000 декара земя.

Другият син на Стоимен е моят дядо Мицо. След смъртта на баща си, малко преди Освобождението, той също е заплашен от турците, че ще бъде убит. Затова с баба Деница изоставят имота си и побягват към Ветрен. Взели са само чувал с брашно и едно телце. А Деница е носила и малко дете – Фета. Бягството било тежко и изтощително. Като вижда, че не ѝ достига силата, Мицо казва на жена си: “Хвърли брашното или детето!” До Деница успяла да издръжи. Така се спасили и тримата.

Баба Деница е била юначна жена – ходила е с хайдутите и е стреляла добре с пушка. Дъщеря ѝ Фета се е омъжила в Луковит, а поколението ѝ е около 100 души. Починала е към 100-годишната си възраст. Мицо и Деница са имали още две дъщери – Паша – Спаска, и майка ми Нича – Николлина.

По бащина линия баба ми Илинка се омъжвала 3 пъти. Първият ѝ мъж Георги е бил хайдутин от четата на Ильо войвода. Веднъж той с брат си Христо и техния приятел Карамфил отишли в махала на с. Църварица, за да зимуват. При едно скарване Христо, който бил много буен, стрелял срещу брат си и го ранил тежко. Георги поискал от приятеля си да се закъдне, че ще отмъсти за него. Оставили го да се лекува, а двамата тръгнали отново на път. Когато се върнали, научили, че е умрял. Карамфил решил да изпълни клетвата и отмъстил за Георги – когато Христо се отбил да пие вода от един извор, той го убил. Така трагично загинали и двамата братя. Вторият мъж на баба Илинка – Митре, е моят дядо. От този брак е баща ми Анастас. Митре

е бил приятел на първия мъж на баба – Георги. Веднъж го попитал ще се съгласи ли, ако го убият, да го замести – да вземе Илинка за жена. Георги се съгласил, а по-късно станало точно така. Турците мразели Митре за това, че е взел жена на хайдутин. При една свада с тях бил заловен и откаран в София, в Черната гжамия. Три години е лежал там без съд и присъда и най-после Илинка успяла да издейства от пашата да го освободят. Отишла да си го прибере, а те ѝ го върнали пребит. Третият ѝ мъж също се е казвал Георги и от него е имала дъщеря Цанка.

Закъсняла изповед

Със студентите ми разглеждаме само отвън кокетната църквичка на с. Еремия. На съседно гръво е окачено едно бижу – красива камбана с надписи и орнаменти. Водачът ни, определен от кмета, е Стойне Езерски. Той е бил първият председател на ОФ-комитет в селото след 9 септември 1944 г., а сега се изповядва пред нас. Веднъж той и пийнали приятели влезли развеселени в църквата с печено прасе, точно по време на службата на Разпети петък! Водачът ни не говори за реакцията на богомолците. Става ми ясно защо група селяни ни наблюдаваха мълчаливо от разстояние, без характерното за подобни случаи любопитство. Сред тях бе и свещеникът, който не ни придружи, за да ни покаже църквата. След десетки години селото не бе простило на Стойне младежките му революционни “подвизи”. Но това е най-безобидното му прегрешение, заради което и партията му го е изключила за известно време.

През 1946 г. силната опозиция в селото с ръководител Иван Текемов спечелва първите избори с 800 гласа срещу 400 за ОФ-властта. Нашият водач си признава: “Бре, че ни изтепат! От Невестино се обадохме по телефона в Кюстендил. Оттам дойдоха с 3-4 мотора и... (потрива длани) “оправиха” работата! От други анкети четем: “Народната власт се установи здраво след 46-та година!” Но проблеми има и по-късно: “През 56-та година 50 семейства все още не влизат в ТКЗС. Но след 1 година и те се включват, но не с особен ентузиазъм.” Какво ли се крие зад това твърдение?

Трагедията на Еремия

Цинцовска махала и възвишението Янова чука са обвързани трагично завинаги. Едно събитие е преобърнало живота на много хора от Еремия. Разказва един от централните участници в него, ятакът Никола Цинцовски: “Бяхме вече легнали. През нощта на 25 юни 44-та чух стъпки в двора и помислих, че са крадци, дошли за ракия. В мазето имах две по 500 литра чиста сливова! Реших

да не излизам, ако са крадци, може да ме убият, а така ще си вземат и ще си отидат. Но стъпките се увеличаваха... Почука се на прозореца и чух познат глас." В дома на Цинцовски влязла партизанска чета. Разказът продължава: "Настанух ги в плевнята и в стаята, а б души отидоха при съседа. Така и той ще се чувства отговорен и няма да ни издаде. Жена ми и дъщеря ми замесиха хляб, а аз заклах овен, за да ги нахраним. Войската от Кюстендил дойде към 12 часа на следващия ден." Водачът ни Езерски допълва: "Партизаните се оттеглят към Янова чука по полегат незалесен склон. От "Стойковските лозя" ги обстрелва с минохвъргачки 13-и кюстендилски полк. А по река Елешница пристигат трудоваци от с. Друмохар и с. Ваксево и ги обграждат. **В преследването участва и голяма част от населението на Еремия.** Загинали са 16 партизани, а един умира по-късно. Двадесет души се спасяват. Трима от тях са заловени от полицията, без да са ранени. Това са Михаил Халваджийски от Кондофрей, Георги Попов от Шатрово и Къртев от Баланово, сега полковник. Последните двама живеят в София. Голяма група партизани се е спасила, като е минала в обратна посока, през Янова чука, по дерето на река Еремийска под моста при училището и е прекосила селото все по реката."

За прегател е обявен войникът отпускар от съседната къща, където също са нощували партизани. Те го изпратили до центъра на селото, за да им купи цигари. Ятакът също е излизал от дома си, за да купи череша за партизаните. Продавачът го попитал защо му е това голямо количество, а той отговорил, че ще го продава в Кюстендил. В селото научил, че войникът на съседите му е чукал на вратата на кметството, но там нямало никого и той се отправил по пътя за Невестино. В друг разказ обясняват различно: "Отявленият фашист Димитър Шопски узнал за партизаните от майката на войника (как?!), отворил канцеларията на кмета и по телефона съобщава в полицията." Водачът ни Езерски дава трета версия: "След акцията на партизаните в Таваличево полицията е вдигната в тревога и тръгва по следите им." Така че е възможно изобщо да не е имало прегателство от селото. Не е ясно как селяните са гонили партизаните, след като Янова чука е обградена от войска и е обстрелвана с минохвъргачки? А групата партизани, която се е спасила, прекосявайки надлъж селото по течението на река Еремийска, не е била спряна или посочена на войската от еремийци. Дали никои не я е видял? Може би отговорът е в още едно закъсняло признание. – На връщане от Янова чука водачът ни Стойне Езерски се спира край оградата на самотната църквичка и посочва мястото, на което стои: "Тук беше гробът на убитите партизани. Останките им пренесохме в братската могила в гр. Станке Димитров (Дупница). **А после в ямата сложихме техните убийци.**" Изумена питам: Но как?!... А той обясни

"технологията": "Сложихме ги е така" – с длан показва височина на коленичил човек, "и **отгоре!**" – замахва с ръка към мястото, където се е намирала главата на човека пред ямата! Този благороден на вид възрастен мъж, с когото си бъбрим през целия ден и ни развежда по махалите на с. Еремия с готовност, се оказва участник в неразкрити до днес убийства! Моят студент фотограф, шокиран като мен, реагира и снима мига, в който водачът посочва мястото на **престъплението!** Там е неразкритият гроб – мъка на мъчаливците от с. Еремия! Попитам: "Как разбрахте, че тези хора са гонили партизаните, за да наказвате?" Отговорът бе: "Абе, после **разбрахме, че е имало невинни, ама беше късно!**"

За съдбата на семейството, обвинено без съд и присъда, че е "предало" партизаните, се досещаме. Но водачът ни знае по-точно: майката и бащата – Георги Тасев Цинцовски, след 9 септември 1944 г. са заведени в казармата в Кюстендил и не се завръщат оттам. Синът войник – Серафим Георгиев Цинцовски, не се споменава. Сестрата на Серафим е заминала като доброволка на фронта, за да докаже, че семейството ѝ е невинно. Там е убита. Гледам отвън порутената къща и двора – прокълнато място!

Не по-радостна е и съдбата на ятака Никола Цинцовски. Обречен е всеки ден да минава край разрушената от бомби и стрелба роднинска къща и запустелия безлюден двор! На вид този човек е съспан. Говори и гледа безучастно надолу. Когато влязохме в двора му, първите думи на водача ни бяха: "Не се бой, те са от младежка експедиция и искат ти да им разкажеш..." А на нас пошушна: "Много е разпитван!"

Стойне: Тук беше гробът...

В едно китно и богато някога българско село всеки ден са се срещали убитите и близките на техните жертви. **А невинните вероятно още "чакат" в общата яма, неопети и неотбелязани с кръст, "на две крачки" от християнската църква!**

Такива неща научихме с моите студенти преди много години, за един работен ден в с. Еремия, в което остана част от сърцето ми.

Арх. Нели НИКОЛОВА

Гости на "Борба"

СДРУЖЕНИЕ ЗА РАЗВИТИЕ И ДУХОВНО ВЪЗРАЖДАНЕ
Society for Development and Spiritual Renaissance

София ул. "Цар Симеон" № 112 tel./fax: +359/2 9315540
 E-mail: srdv@37.com Web page: www.srdv.9f.com

Сдружението за развитие и духовно възраждане при реализиране на програмата си обръща сериозно внимание на социалната база на народа. Нашият поглед изцяло е насочен към подпомагане на дребния бизнес и на безработните. Общозвестно е, че не може да се изгради гражданско общество, без да се подобри социалното положение на хората.

Сдружението е регистрирано от една година и за това време сме успели да поемем издръжката на две деца от дом за сираци – Русе, и Дом за инвалидни бездомни деца – Гоце Делчев. Провели сме две изложби с рисунки на деца в помощ на тяхната издръжка. Подготвяме фолклорен фестивал, като парите от него ще отидат за коледни подаръци за два дома за сираци.

Имаме проучване и за други райони, където има голяма нужда от помощ на деца и възрастни. Засега финансовите постъпления по сметката на Сдружението не са големи (само от една европейска програма, по която работим, но те са с целево предназначение). В процес на разкриване е социален патронаж в Гоце Делчев и Сандански за възрастни пенсионери с ниски пенсии.

Ще бъдем особено доволни, ако родолюбиви българи се отзоват на повика ни за подпомагане на трудната ни, но благородна инициатива.

От САЩ, Канада и Австралия евентуално помощите да се изпращат до централата на БНФ, Инк. – Чикаго.

От Европа и България – до представителството на БНФ, Инк., в България.

Движение "Шести април"

На 10 ноември 2002 г. в салона на храм "Св. Св. Кирил и Методий" в Ню Йорк, САЩ, бе учредена Българо-американска асоциация, която си поставя за цел да съдейства за установяване на културен обмен и сътрудничество между двата народа.

На събранието при учредяването за председател бе избран членът на БНФ, Инк. и председател на организацията в Ню Джърси г-н Костадин Тодоров.

Българо-американската асоциация засега в България ще се представлява от Движение "Шести април".

Съветът на патриотичните организации в България (СПОБ) набира скорост

На 19 май 2002 г. в Мадара по време на Общобългарския събор, честваш 240-годишнината от написването на Паисиевата история, пет родолюбиви и национално отговорни организации създадоха обществен Съвет на патриотичните организации в България (СПОБ). В съвета влязоха Сдружение "Българска орда 1938", Студентско национално движение "Велика България", Движение "Воини на Тангра", Културна асоциация "Беинса Дуно" и Просветителски клуб "Царство България".

СПОБ е отворена структура и в него могат да влязат всички организации, които са патриотично настроени и не са изчерпали възможностите си за представяне на своите програми и платформи пред българското общество и възприемат принципите, целите, задачите и стратегията, начертани от СПОБ. Вече са подадени сериозни заявки за участие в СПОБ от множество патриотични организации и граждански сдружения (общият им брой е над 300).

I. Мотивите за създаването на СПОБ и евентуалното му трансформиране в политически субект (движение, съюз, блок и т.н.) са следните:

1. Деградация на българската държава.
2. Заплахи за целостта и суверенитета на страната.
3. Изчерпване на доверието на народа към досегашните политически субекти.
4. Липса на пробългарска партия в парламента, която да защитава българските национални интереси.
5. Необходимост от реални реформи в съдебната система и икономиката.
6. Необходимост от участие на гражданското общество при взимане на важни решения, засягащи България и взаимодействията с Международната общност.

II. Цели и задачи на СПОБ и бъдещия патриотичен политически субект:

1. Защита на българските национални интереси.
2. Запазване на националния характер на българската държава (еднонационална държава).
3. Изработване на българска национална доктрина.
4. Установяване на истинско народовластие.
5. Постигане на максимално качествен живот на българските граждани.
6. Възмездие към всички виновници за сегашното положение на България.

III. Принципи, на които се основава СПОБ:

1. Равнопоставеност на организациите членки.
2. В СПОБ членуват само организации, а не физически лица.
3. Всяка организация се представлява в СПОБ от един представител.
4. СПОБ се стреми да постига своите цели със законосъобразни средства.
5. В СПОБ се спазва строга дисциплина и ред, които обезпечават правилното функциониране на организацията.
6. Организациите членки запазват своята самостоятелност и независимост.

СПОБ продължава да действа до излъчването на патриотичен национален политически субект, който ще поеме по-нататък функциите на Съвета.

С появата на СПОБ и иницириания от него политически субект се прави нещо съвършено ново в новата история на политическия живот в България. СПОБ отхвърля погрешния и внесен отвън двуполусен политически модел на "ляво", "дясно", "център" и "крила" ("крайно ляво" и "крайно дясно"). Този модел не е работещ и е вреден за България.

В това отношение СПОБ може да предложи исторически доказани български модели на управление, които са утвърдени от вековете. Още повече, че България е една от най-древните държави в Европа, когато много от съвременните европейски държави не са съществували на географската карта!

България трябва да се управлява от българи. В българското Народно събрание трябва да влязат интелигентни, можещи, образовани, нормални и способни българи!... Българинът заслужава да живее по-добре, а не да се чувства като емигрант в собствената си страна. Българските закони трябва да се спазват от всички. За да се започне "на чисто" – виновниците за националната катастрофа и налагания геноцид спрямо българския народ трябва да бъдат наказани!...

Предоставено от д-р Дориан Александров, "Българска орда 1938"

УТВЪРЖДАВАНЕ И РАЗВИТИЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ДИКТАТУРА

В Ялтенското споразумение трите велики сили „тържествено декларират“, че ще съдействат за формирането в бившите сателитни на Германия държави на широко представителни правителства и ще улеснят свободни парламентарни избори в тях.

Приключването на войната обаче дава нови възможности за попълзновенията на комунистическата партия към пълното узурпиране на властта чрез т. нар. „Отечествен фронт“.

От своя страна досегашните сателити във „Фронта“ — част от земеделците (начело с Гемето и Н. Петков), от социалдемократите (Гр. Чешмеджиев, К. Лулчев), от „независимите“ интелектуалци (Петко Стоянов) разбират злоещата игра, в която са попаднали, ефимерността и двусмислието на понятието „народнодемократична власт“ и едва сега се опълчват в противодействие на все по-настъпателните действия на комунистите.

Под въздействието на БРП (к) правителството на ОФ насрочва парламентарни избори за XXVI ОНС на 26 август 1945 г. Оформящите се опозиционни групи настояват да се отложат изборите, за да се създадат подходящи условия за нормалното им провеждане. На 13 август 1945 г. политическият представител на САЩ в България М. Барнс отправя нота до регентите, министър-председателя и някои членове на правителството, с която ги предупреждава, че в България няма нормални условия за провеждане на избори. Още на другия ден обаче (по остър сигнал на БРП (к)) Съветският съюз отправя предложение за възстановяване на дипломатическите отношения между СССР и България. За пълномощен министър в Москва е изпратен един от видните интелектуалци на България и бивш пълномощен министър в Москва — проф. Димитър Михалчев. С това комунистите се надяват да притълят протеста на американската страна и да бъдат проведени изборите на 26 август. Барнс обаче отправя отново нота до министър-председателя Кимон Георгиев, в която недвусмислено се декларира, че САЩ ще установят дипломатически отношения с България само при създаване на нормални условия за избори. Правителството на ОФ е принудено да отложи изборите и САЩ дават съгласието си за акредитиране на ген. Владимир

Стойчев (отсега вече той ще бъде ярък проводник на комунистическата политика) за български пълномощен представител в САЩ.

До това време България е възстановила дипломатическите си отношения с Югославия (пълномощен министър Петър Тодоров — като благодарност за системно провежданата му преди това проюгославска агитация в България), с Франция (пълномощен министър ген. Иван Маринов, като благодарност за измяната му на 9 септември към правителството на Муравиев и осигуряване на преврата). Направена е светкавична и цялостна „чистка“ на дипломатическите представителства на България. За нови дипломати са изпратени комунисти и сателитите им, много от които нямат изобщо никаква дипломатическа подготовка и почти никой от тях не владее чужд език. През лятото на 1945 г. са възстановени с подобни представители дипломатическите отношения с Полша, Чехословакия, Албания и гр.

Основният параван и оръжие, с което провежда политиката си комунистическата партия, е НК на ОФ и комитетите му в страната. Системно и последователно те се имплантират от комунистически представители и осъществяват „на място“ указанията на партията.

На 7 септември 1945 г., с намерение да предразположат англоамериканските представители по отношение на избори в страната, комунистите чрез НК на ОФ „предлагат“, а Министерският съвет „приема“ решение за легализиране на опозиционните групировки в страната. Обособяват се БЗНС (Н. Петков), БРСДП (обединена) с лидер Коста Лулчев и Демократическата партия с лидер Никола Мушанов. Решението позволява и издаване на съответни печатни органи — „Народно земеделско знаме“, „Свободен народ“ и „Знаме“. През ноември 1945 г. към БЗНС — Н. Петков се присъединява и групата на Димитър Гичев (БЗНС „Врабча 1“).

От своя страна обаче комунистическата партия успява да отцепи карьеристични групи от БЗНС и БРСДП, които остават към ОФ за по-голяма „тежест“. Пак с тази цел във „Фронта“ прибират и малобройната Радикална партия на Стоян Костурков. Част от последната остава като Радикална партия (обединена) в опозиция.

При тези условия на 18 ноември 1945 г. се провеждат парламентарни избори за XXVI ОНС, които се бойкотират от опозицията. Това дава възможност на правителството да обяви, че в изборите са участвали 94% от избирателите и от гласувалите 88% са гласували за кандидатите на ОФ. Председател на Народното събрание става Васил Коларов — БРП (к).

На Потсдамската конференция на ръководителите на САЩ, СССР и Великобритания (18 юли до 2 август 1945) е обсъден въпросът за следвоенните условия в Европа и мирните договори с Италия, Румъния, България, Унгария и Финландия. С изработването на проекто-договорите за мир е натоварен новосъздаденият Съвет на министрите на външните работи (СМВНР). Изготвянето на мирния договор с България е възложено на външните министри на САЩ, СССР и Великобритания. Изрично е декларирано, че мирните договори ще бъдат подписани само с признати демократични правителства на държавите — бивши съюзници на Германия. На Лондонската сесия на СМВНР в началото на октомври 1945 г. се излиза с категорично изявление, че няма да се обсъждат проектите за мирни договори с България и Румъния, докато в тези страни не бъдат създадени демократични и представителни правителства.

Тъкмо заради това комунистическата партия в България (съветвана директно от Москва) решава, че периодът го пълно и окончателно налагане на просъветска система на управление ще бъде малко по-дълъг. По препоръка на Московското съвещание на СМВНР (16-25 декември 1945 г.) започват сондажи за включване на поне двама представители на опозицията, с оглед признаването на правителството от САЩ и Великобритания. Кимон Георгиев подава оставка на кабинета, но преговорите с опозицията не довеждат до нищо съществено и на 31 март 1946 г. е обявен съставът на второто правителство на ОФ пак начело с Кимон Георгиев. Сега „съотношението на силите“ е вече променено — 5 комунисти, 4 земеделци, 4 звенари, 2 социалдемократи, 1 радикал и 1 „независим“. Създадени са и нови длъжности — подпредседатели на Министерския съвет — съответно Трайчо Костов (първи секретар на ЦК на БРП (к)) и Александър Оббов (политически секретар на БЗНС).

През лятото на 1946 г., въпреки че не получават признание и на своето второ ОФ правителство, комунистическите управници решават да започне масирана пропаганда срещу основните

опозиционни лидери Г.М. Димитров, Кр. Пастухов, Н. Петков, К. Лулчев. Обвинявайки опозицията като „антисъветска“, „профашистка“, „антиславянска“, те се опитват да я дискредитират пред българската общественост и по този начин да я обезличат пред западните демокрации. Д-р Г.М. Димитров своевременно се „измъква“ от страната (с помощта на американската легация), но срещу Кр. Пастухов, Цвети Иванов (гл. редактор на в. „Свободен народ“) и Трифон Кунев (член на Постоянното присъствие на БЗНС) са заведени политически процеси. Системно се спират опозиционните вестници (преди всичко органа на Демократическата партия в. „Знаме“), а така също „Народно земеделско знаме“ и „Свободен народ“. Става съвсем ясно, че комунистите и просъветските елементи, овладели положението в т.нар. „Отечествен фронт“, са решили не само да ограничат до минимум дейността на опозицията, но и да елиминират от политическата сцена нейните лидери, с оглед без излишни „усложнения“ да се достигне до „заветната цел“ — подписване на мирен договор с България, което фактически ще бъде признаване на ОФ-правителство.

Тази антиопозиционна акция се развива преднамерено и планомерно (а както сега стана известно с монтирани от съветските тайни служби „конспирации“ и „процеси“), за да се придобие антидемократичен, заговорнически характер на българската опозиция.

По същото време подготовката на мирните договори в Париж е в пълен ход. Във връзка с това Гърция предявява искане за някои териториални корекции на северната си граница с България. Едва сега на комунистическите и прокомунистически управници в София и на техните „съветници“ в Москва им идва на ум да поставят въпроса за признатото от Ньойския договор право на България за икономически излаз на Бяло море. Правят се четири последователни „меморандума“ по този въпрос до СМВНР в Париж, но ефектът е — напълно разбираемо — никакъв.

Парижката мирна конференция се провежда от 29 юли до 15 октомври 1946 г. Официалната българска делегация е водена от Кимон Георгиев и членове Васил Коларов, Георги Кулишев, министъра на финансите Иван Стефанов и др. Декларацията на българската страна е прочетена на 14 август и поставя като основен проблем признаването на България за „съволюваща“ страна (след хиляди жертви само за няколко месеца и то на стотици километри далеч от България, след ми-

лиарди разходи, галеч надвишаващи целия национален доход на страната, дадени на съветската и югославска страна и разходване във военните действия на българските войски). Делегацията (колкото и наивно да изглежда това, след като знаем поведението на великите сили и на самия Съветски съюз досега) се е надявала, че в този решителен за съдбата на страната момент Москва ще се застъпи България да бъде призната за „съвоюваща“ страна. При гласуването обаче по въпроса Съветският съюз гласува с твърдо „не“ за признаване България за „съвоюваща“ страна. Всичко вложено в тази наричана доскоро „отечествена война“ на България — хилядите човешки жертви, огромните материални ресурси, изпитанията на народа се оказват „всуе“ и са били само прах за очите на народа.

Разбира се, комунистическата партия и прокомунистическите им помощници подминават тихомълком резултатите от гласуването и поведението на гласувалите. Дори и по този кардинален въпрос за българската съдба е важело комунистическото пропагандно правило: „До народа трябва да се допуска само точно определена информация“.

Безпочвени са по-късно и твърденията на управляващата вече комунистическа партия, че участието в „отечествената война“ ни запазило границите с Югославия и Гърция (оказали се в лагера на победителите) такива, каквито са били преди войната. Това са съвсем неверни и неоснователни твърдения, защото Унгария, която не само не участва в „отечествената война“, но дори и със собствените си войски оказва твърда и решителна съпротива на съветските войски при Будапеща (близо три месеца през зимата на 1944/1945 г.) запази също така непокътнати границите си отпреди войната с Югославия и Чехословакия (оказали се също така в лагера на победителите).

Такава убедителна и логична съпоставка обаче комунистическата историография не можеше да направи, защото с такава истина не можеше да оправдае нито жертвите, нито огромните средства разходвани от България.

Докато се развиват тези събития, утвърдилото се вече просъветско управление в страната решава да си разчисти предварително пътят за пълно тоталитарно управление след подписване на мирните договори. Основната пречка за това в България е същата, която не позволи създаване на фашизма в страната в класическия смисъл на това понятие през време на хитлеристкото господство в Европа — традиционната царска институция, просъществу-

вала в цялото историческо житие на свободната българска държава. Тази именно формална (но безспорна) пречка за осъществяване на тоталитарна система трябваше да бъде ликвидирана още преди подписване на мирния договор.

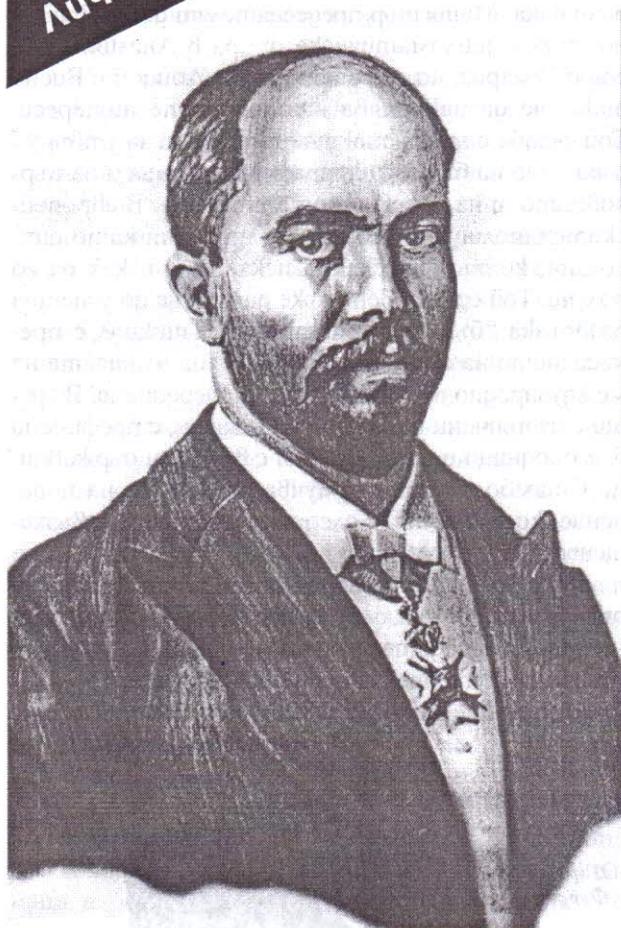
През лятото на 1946 г., по указание на завърналия се вече в България Георги Димитров (от 5 ноември 1945 г.), се насрочи „допитване до народа“ за премахване на монархията и провъзгласяване на „народна република“ и избори за Велико Народно събрание.

Провеждането на „референдума“ обаче се сблъска с непредвидени трудности. В декларацията на ОФ-правителството от 17. IX. 1944 г. тържествено се заявява, че се възстановява и ще се спазва най-строгата Търновската конституция (макар че само няколко дни преди тази декларация тя е грубо нарушена именно от авторите на ОФ-преврата). При това положение обявяването на референдум за промяна формата на управление в страната (определена с чл. 4 на Търновската конституция) е противоконституционно, тъй като в текста на Търновската конституция не е предвидено никъде промяна на формата на управление чрез референдум. С други думи това може да направи само Великото народно събрание чрез промяна в текста на самата конституция. В чл. 141 на Търновската конституция изрично е поставено обаче, че Велико народно събрание, което да обсъжда изменения в конституцията, се свиква само от царя. За съжаление на управляващите царят в 1946 г. е малолетен (на 9 години) и не може да свика Велико народно събрание за обсъждане на този въпрос. Тогава „славната дружина на ОФ“ решава да „кара през просото“. Да не защита изискванията на „обявената за свято спазвана от нея“ Търновска конституция, да се проведе „както тя си знае“ референдума и да се премахне царската институция като върховен балансиращ орган, за да се открие пътят за установяване и утвърждаване на „комунистическа диктатура“, която ще остане в историческата ни терминология под по-благовидното название „тоталитарна власт“.

Така, по същество, на 8 септември 1946 г. се извършва противоконституционен „референдум“ (и то при наличие на чужда окупационна войска в страната ни), на който с познатите „похвати на изборни победи“ ОФ-правителството осигурява 91,63% гласували, от които гласували за „народна република“ 95,63%.

Петър КОНСТАНТИНОВ, из „История на България с някои премълчавани досега факти“, изд. 2002 г.

Стефан Стамболов (1887-1894)

Първият признак на истинската политическа мъдрост винаги си остава умението предвартелно да се откажеш от непостижимото – пише Стефан Цвайг. Сред българските държавни мъже след 1878 г. като че ли Стефан Стамболов дава най-много доказателства за справедливостта на това твърдение. Той е най-възхваляваният и най-обругаваният политик в новата история на България, а какво по-убедително доказателство за изключителността на една голяма историческа личност?

Роденият през 1854 г. търновец влиза стремително в българския политически живот след Освобождението. А в националната памет му е отредено и място на известен възрожденски борник. Ученик в Одеската семинария, апостол на Българския революционен централен комитет в Букурещ, водач на несполучилото Старозагорско въстание през 1875 г., пръв апостол на Търновския революционен окръг през април 1876-а –

през всички перипетии на националноосвободителните борби преминава бъдещият държавник. Да прибавим стихосбирката “Песни и стихотворения от Ботйова и Стамболова”, или журналистическото му присъствие във вестник “Нова България” – пак няма да обхванем образа му в неговата многостранна и сложна цялост.

През първите години след Освобождението с еднаква страст и амбиция той участва в борбата против несправедливите решения на Берлинския договор, в изграждането на Либералната партия и в парламентарните препирни. Известният полтик дейно подкрепя и Съединението на Източна Румелия с Княжество България през есента на 1885 г. А когато свирва тръбата за защита на отечеството в Сръбско-българската война, председателят на Народното събрание Стефан Стамболов облича войнишкия шинел.

Стамболов не е сред почитателите на княз Александър I и се обявява срещу “режима на пълномощията”, за възстановяване на Търновската конституция. В дни, страшни за съдбата на държавата, пак Стамболов се обявява против абдикацията на владетеля.

Решителността и желязната воля, точната преценка за възможното и невъзможното превръща бившия революционер в най-влиятелната и най-зачитаната политическа личност на Княжеството. Естествено е и избирането му за пръв регент в краткия период на междуцарствие, преди избора на нов монарх.

Истинският Стамболов с пълна сила разгръща политическия си талант като министър-председател на България от 20 август 1887 до 17 май 1894 г. Управлението му дава най-силния начален тласък в цялостното развитие на страната по посока на европейските образци. Стамболов модернизира България в стопанско, политическо, административно и културно отношение. Неговите закони разкриват съвременен тип държавник, равняващ се по напреднала Европа. “Стамболов е природен гений, един нешлифован диамант” – възторжено възкликва един чужд дипломат.

Стремежът към стопански и политически напредък го тласка към изграждане на разклонена транспортна мрежа, към създаване на закони за

насърчаване на земеделието и животновъдството, държавно покровителство над местните стоки, благоприятни търговски договори с големите европейски държави. Той се грижи и за развитието на здравното дело и общинското самоуправление, за културата и благоустройството на градовете.

Неговите противници имат силни контрааргументи – едноличното управление, насилията и беззаконията срещу политически противници, преследванията на опозицията. Властният, амбициозен и честолюбив Стамболов не признава прегради по пътя към своите цели. Тази целеустременост го сблъсква в последна сметка с не помалко амбициозния княз Фердинанд и решава политическата му съдба.

В страните на Западна Европа величавят Стамболов като “българския Бисмарк”. Сравнението с прочутия “железен” германски канцлер се напраща и при възглеждане във външната политика на българския държавник. Мнозина историци го наричат “русофоб” заради гързостта му да скъса отношенията с освободителката. Той обаче често казва на българските дипломати: “На Австрия никога не може да разчитаме поради нашите интереси в Македония.”

Краят на един живот

Цар Фердинанд има тази незавидна и трагична съдба да види погребан нашия национален идеал след пробива на Добро поле на 15 септември 1918 г., да загуби две съпруги (Мария Луиза на 19 януари 1899 г. и Елеонора на 12 септември 1917 г.), да живее в изгнание 30 години и в края на живота си да научи за смъртта на двамата си сина – Борис III (28 август 1943 г.) и Кирил (1 февруари 1945 г.), след което е ням свидетел и на края на монархията у нас, настъпил на 8 септември 1946 г. след проведен “референдум”.

Един от малкото светли мигове в нерадостния му живот е участието му в сватбата на цар Борис с Джована Савойска в Асизи на 25 октомври 1930 г.

В интерес на истината след абдикацията си Фердинанд Сакс Кобургготски не престава да се интересува от съдбата на България, превърнала се за него във втора родина.

През 1928 г. например, когато се честват 1000 години от царуването на Симеон Велики и 50 години от освобождението от турско робство, бившият монарх пише с апломб: “Когато българ-

Очевидно Стамболов се бори за външнополитическа независимост на страната, за премежен курс между подводните скали на голямата политика. Министър-председателят действително търси дипломатическа опора в Англия и Австро-Унгария, но не се обвързва с Лондон и Виена така, че да накърнява националните интереси. Той следва с много такт мирния път за утвърждаването на българщината в Македония и на църковното, и на просветното поприще. В европейските столици Стамболов е почитан като дипломат, който знае какво иска, кога и как да го получи. Той единствен може да доведе до успешна развръзка “българския въпрос”, възникнал с прекъсването на отношенията с Русия и липсата на международно признание за княз Фердинанд. В срещи с изтънчени и нагменни монарси, с префинени благородници и дипломати и с властни държавници Стамболов винаги улучва стъпката на поведението, която оставя след него уважение и възхищение.

Съдено му е да падне посечен от българска ръка близо година след оставката му като министър-председател. Така най-често си отиват изпреварилите времето си държавници.

От “Владетели на България – ханове, царе, държавници”, изд. Кубел

Цар Фердинанд

ският народ празнува своята петдесетгодишна, нека знае, че макар и далече от него, една изпълнена с болка, страдаща душа се вълнува от най-сърдечни пожелания за доброто му и светло бъдеще.”

Девет години по-късно в писмо до Константин Калчев (от 7 юли) Фердинанд изплаква болката си, че за 50-годишния юбилей от избирането си за български владетел на него му е отказано официално честване, за да види отново България: “Аз изпитвам и една душевна тъга, че за моя 50-годишен юбилей не мога да бъда в любимия мой стар престолен град Търново, в който аз получих моето Българско кръщение”, като “на 50-годишнината на моето избиране за Български гържавен Глава моите страдания се увеличават и от мисълта, че надеждата ми да видя още веднъж тази страна, на която посветих и пожертвах младините си – изчезва.” Фердинанд посреща с радост раждането на престолонаследника Симеон на 16 юни 1937 г. и следи с гордост и усилията на сина си в гържавното управление, които дават плод в процъфтяваща България на двадесетата година от встъпването му на трона на 3 октомври 1918 г.

Когато назряват условия за мирна ревизия на Ньойския договор, Фердинанд Сакс Кобургготски също се включва в инициативата с прочуто си писмо до Хитлер от 7 юли 1940 г., в което моли “в името на падналите през Световната война под моето командване храбри български войници и от името на моя тогава така тежко

пострадал български народ, който гледа на мене като на единствен виновник за тогавашната катастрофа и нейните по-нататъшни последствия, да бъде поправена неправдата, нанесена на България от Антантата.”

Хитлер отговаря благосклонно, а на 7 септември и под германски натиск по Крайовската спогодба гържавата ни си връща Южна Добруджа.

По-нататъшната съдба на любимата на Фердинанд България обаче не е така благополучна, особено след включването ѝ в Тристранния пакт на 1 март 1941 г. и обявяването на война на Англия и САЩ на 13 декември с.г.

На 5 септември 1944 г. съветските войски нахлуват в страната, а на 9 септември е извършен комунистическо-звеноарски преврат, който ознаменува края на българската независимост. На 1 февруари 1945 г. сред осъдените от народния съд на смърт е и бившият регент Кирил, който е накаран сам да си изкопае гроба.

На 8 септември 1946 г. след “плебисцит” страната е обявена за република, а от 23 ноември с.г. премиер-диктатор става съветският гражданин и агент Георги Димитров.

Две години и два дни по-късно, на 10 септември 1948 г., в Кобург в присъствието на двете си гъщери цар Фердинанд затваря завинаги очи. Умира на 87 години, преживял всички свои амбиции и илюзии и видял с болка рухването на своя свят, с който е бил неразривно свързан.

Борислав ГЪРДЕВ

Нова книга

Тази книга не е история на Втората световна война. Но тя е нужна на всеки, който слага пръст в раните от тази епоха. Особено на младите хора, които нямат спомен за най-масовата трагедия в историята на човечеството.

Потъвайки в атмосферата на повествованието, те ще бъдат потресени от масовата психоза, увлякла във взаимозстребление почти целия свят; от развихрените стихии на разрушение и унищожение; от ескалацията на омразата и жестокостта. Ако тя събуди в съзнанието им интелектуални и волеви импулси към **истина и справедливост**, тя ще е изиграла ролята, която авторът ѝ отрежда.

В обем 550 страници, включително повече от 120 фотоси и схеми, тя ще е ценен подарък по всеки празничен повод.

Поради ограничения тираж предварителна заявка може да направите до София 1142, бул. “Евлоги Георгиев” 9, Дянко Марков, тел. 963 46 09.

Заявки за получаване на книгата “Спомени с Иван Багрянов” могат да се правят и на адрес: BNF, Inc., P.O.Box 46250, Chicago, ILL 60646, USA, както и в представителството на БНФ, Инк. за България: гр. Белово 4470, ул. “Алабак” 21, Гошо Спасов

Николай Георгиев

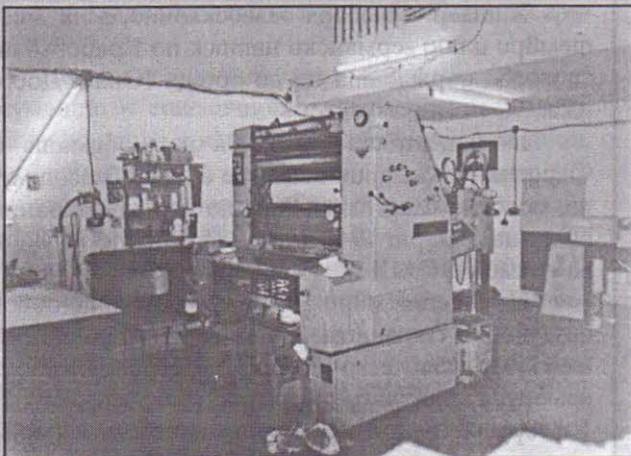
Втората световна война

Календар на събитията
Биографии на дейците

София, 2003

Печатница "Отечество" ООД

София, бул. "Стамболийски" 125 (входъ от ул. "Осогово"), 30 СОУ, тел./факсъ 223 531
(Регистрирана въ Соф. градски сждъ, ф.г. № 10127 отъ 22 юли 1995 г.)

Извършва всички видове полиграфически услуги.
Черно-бѣлъ и цвѣтенъ печатъ.

**СПИСАНИЕ "БОРБА" СЕ ПЕЧАТА ВЪ
ПЕЧАТНИЦА "ОТЕЧЕСТВО"**

ПЕЧАТА:

книзи, списания, дупляни,
етикети, проспекти, календари,
вестници, рекламни плакати
и групи на цени,
достъпни за всички.

Посрѣдниците ползватъ
изключително голѣми комисиони.

За чужди граждани, желаещи да
ползватъ услугите на
печатницата на съответния езикъ
за книги, каталози, реклами и др.,
контакти се установяватъ
кореспондентски или телефонно
отъ 13,00 до 17,00 часа българско
време на посочения телефонъ.

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателите си. За да се избѣгнатъ високите такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тези въ съответната страна, помощите да се изпращатъ:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. "Алабак" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощите въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

In memoriam

На 26 октомври 2002 г. почина въ Сидни, Австралия, членътъ на БНФ, Инк., дългогодишниятъ емигрантъ г-нъ ИЛИЯ ИЛИЕВЪ, роденъ на 22 мартъ 1921 г. въ Пловдивъ.

Илия принадлежеше на една генерация, която мидѣше за родината и издигна нейното име въ емиграция.

Изказваме най-искрени съболезнования на неговото семейство.

Вѣчна да бѣде паметта му!

БНФ, Инк.

На 13 октомври се навършиха шестъ месеца отъ блажената кончина на Негово Преосвещенство Проватски епископъ Антоний – викарий на Видински митрополитъ Неофитъ.

Епископъ Антоний е завършилъ Софийската духовна семинария и Богословския факултетъ. Презъ 1942 г. приема монашество, а на следващата година е ржкоположенъ за ѱеромонахъ.

Заради защита на вѣрата и българската кауза въ Македонско гѣдо Антоний е изтезаванъ отъ представителите на комунистическата властъ. Поради тѣзи и други причини впоследствие той не можа да възглави митрополитската категра.

Незабравими сж неговите спомени въ Видинъ като Викаренъ епископъ. Вратата на неговата канцелария бѣ винаги отворена за всеки благочестивъ християнинъ, потърсилъ съвета му.

Вѣчна да бѣде неговата памет!

Отъ неговите почитатели и свещенослужители отъ Видинъ и околията

ПРОТОКОЛ

на комисията по канонизация на жертвите на комунизма в България

...

1. Комунистическата идеология е антипод на християнската религия и е не-съвместима с нея. Тя се основава на и пропагандира омраза между хората, подбужда към насилие над човешката личност и незачитане на семейството и на християнските добродетели и морал. **За комунистите мъченията и убийствата на хора, които не споделят и отричат комунистическата идеология, са естествено присъщи и са средство за постигане на антихуманните и човеко-ненавистните им цели.**

...

4. За постигане на сатанинските си цели – унищожаване на християнството в България и превръщането на българския народ в народ от безбожници, българските комунисти не се спират пред нищо – българската земя и българският народ са подложени на невиджани и нечувани терор и убийства:

– на 23 септември 1923 г. подбуждат жесток братоубийствен метеж, в чийто изпепеляващ огън намират смъртта си хиляди невинни хора, хиляди майки загубват съпрузите и синовете си, хиляди остават сираци;

– на 16 април 1925 г. взривяват столичния храм “Св. Неделя” и под развалините му умират повече от 150 души – мъже, жени и деца, а ранените и осакатените са стотици.

За това безумие парижкият вестник “ТАН” пише: “Атентатът в черквата “Света Неделя” е **варварско събитие, връх на комунистическия атеизъм, безразсъдство и политическо безумие...**;

– десетки животи са отнети при други **терористични актове** и разбойнически нападения в градовете, селата и по пътищата на многострадалната българска земя;

– кървавата **вакханалия** достига своя апогей на 9 септември 1944 г., когато окупиралата страната ни червена съветска армия предава в окървавените ръце на българските комунисти държавното управление. Само за няколко месеца по особено жесток и мъчителен начин е отнет животът на няколко десетки хиляди души, между които повече от 120 свещенослужители – архиереи, свещеници и монаси.

Многобройни са свидетелствата за мъченическата смърт на погубените.

БОРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Весела Коледа и успешна 2003 година

пожелава на читателитѣ на сп. "Борба"
представителството на БНФ (Инк.), САЩ, въ България

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**

Печатъ: Отечество ООД